

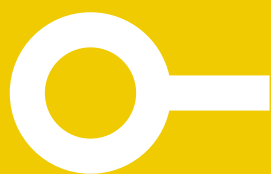
Carlota M.
Moragas Fernández

El reconeixement internacional de la Jove Cambra Internacional de Catalunya

Casos
d'internacionalització

F · O · C · I · R

FEDERACIÓ
D'ORGANITZACIONS
CATALANES
INTERNACIONALMENT
RECONEGUDES

**El reconeixement internacional
de la Jove Cambra
Internacional de Catalunya**

El reconeixement internacional de la Jove Cambra Internacional de Catalunya

Octubre 2016

Col·lecció Casos d'Internacionalització

FOCIR

Edita FOCIR, Federació d'Organitzacions Catalanes Internacionalment Reconegudes

Autora Carlota M. Moragas Fernández

Edició i revisió Anna Bendicho Ruiz

Correcció Iris Osorio

Disseny gràfic Artefacto

Impressió Igrafic

Dipòsit legal B-20852-2016

ISSN 2013-7907

Resten rigorosament prohibides, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec sense l'autorització escrita de l'editor.

Via Laietana, 54, 2n pis, despatx 213. 08003 Barcelona
932 690 540
www.focir.cat
secretaria@focir.cat

Carlota M.
Moragas Fernández

El reconeixement internacional de la Jove Cambra Internacional de Catalunya

Casos
d'internacionalització

F · O · C · I · R

FEDERACIÓ
D'ORGANITZACIONS
CATALANES
INTERNACIONALMENT
RECONEGUDES

El compromís de la FOCIR

En un món globalitzat on les relacions d'interdependència marquen la pauta, les relacions internacionals són imprescindibles. En aquest escenari, les organitzacions de la societat civil esdevenen, juntament amb el Govern, actors rellevants per a projectar internacionalment la imatge dels seus països.

Així, l'aportació catalana al món és un dret i un deure del moviment associatiu del país, malgrat no tenir estat propi. Moltes organitzacions participen en camps com la cultura, l'educació, l'esport, els drets humans o el desenvolupament sostenible, treballant amb organitzacions d'altres regions del planeta i establint-hi projectes comuns. Aquesta presència internacional, protagonitzada per entitats i persones, és un fet positiu que cal conèixer i fomentar, ja que contribueix a construir la imatge de Catalunya a l'exterior i a participar en l'agenda mundial.

La FOCIR neix el 1995 com a fruit de la concertació de diferents organitzacions catalanes interessades en el foment de la seva presència internacional i de la de Catalunya. Els seus objectius són:

- Ser presents: estimular i proporcionar recursos a la participació de les entitats catalanes en l'escenari internacional.
- Aportar discurs: donar suport i estudiar la contribució del teixit associatiu català a les relacions exteriors de Catalunya (paradiplomàcia) i a l'agenda global.

- Crear xarxa i una ciutadania global: ser una plataforma referent en el camp de la internacionalització del teixit associatiu català, promovent una ciutadania amb dimensió global.

Per assolir aquests objectius la Federació opera en xarxa en dos àmbits d'actuació: com a punt d'informació i serveis, i com a centre d'estudis. Com a punt d'informació, la FOCIR assessora les entitats catalanes perquè tinguin o millorin la seva presència i activitat internacional. Com a centre d'estudis, la Federació vol contribuir a l'estudi de la diplomàcia pública i les relacions internacionals del nostre país. Aquesta darrera tasca es concreta, entre altres activitats, en l'estudi dels diferents casos de reconeixement internacional de les organitzacions catalanes.

El perquè de la col·lecció

Les organitzacions catalanes procuren articular-se amb les d'altres indrets del món per ampliar la seva capacitat d'incidir i fer front als reptes contemporanis que es proposen, molts d'ells d'abast mundial, i assolir millor els seus objectius. En aquest camí, però, topen amb algunes organitzacions internacionals, que, tot i ser no governamentals, assumeixen el criteri que els seus membres de ple dret s'han de correspondre amb el territori d'un estat.

A aquestes entitats se'ls recomana que, per poder ser admeses, es constitueixin com a entitats d'àmbit espanyol o bé esdevinguin part d'una organització estatal ja creada. Malgrat aquesta conjuntura, més de dues-centes cinquanta mil organitzacions catalanes han rebutjat aquesta posició i han aconseguit ser presents i participar amb veu pròpia a les seves branques internacionals. Aquests processos, a voltes feixucs, però agosarats, són els que vol copsar aquesta col·lecció.

Com a centre d'estudis, la FOCIR vol reconèixer així l'esforç d'aquestes entitats, i amb aquest objectiu ha avançat en la creació d'aquesta col·lecció. La col·lecció «Casos d'internacionalització» dóna a conèixer estudis de diferents casos de reconeixement inter-

nacional d'organitzacions catalanes escollides perquè constitueixin models de bones pràctiques.

L'estudi de diferents fulls de ruta, en el camí cap al reconeixement internacional, és un recurs pedagògic que ha d'ajudar altres entitats a definir i coordinar les seves pròpies estratègies i cooperar en la superació de les dificultats tècniques i legals per a esdevenir membres de ple dret. D'aquesta manera, de les diverses publicacions es desprenen aprenentatges útils per a altres causes de reconeixement internacional, a les quals la FOCIR vol donar tot el suport.

La publicació que teniu a les mans, *El reconeixement internacional de la Jove Cambra Internacional de Catalunya*, constitueix el setè número de la col·lecció i és fruit de la recerca i el treball de la Carlota M. Moragas Fernández. S'hi analitza el procés i les vies que la Jove Cambra Internacional de Catalunya va emprendre per aconseguir reeixir com a subjecte nacional dintre la Junior Chamber Internacional (JCI). L'any 1995, la JCI de Catalunya va culminar el procés de reconeixement internacional de l'organització participant en el Congrés Mundial de Glasgow. Ho va fer, per primera vegada, amb el nom de Jove Cambra Internacional de Catalunya. Des d'aleshores ençà, la Jove Cambra Internacional de Catalunya és reconeguda i representada com qualsevol dels altres cent vint-i-tres països que formen part de la JCI arreu del món. La Jove Cambra Internacional de Catalunya és membre de la FOCIR des del 1996 i treballa per oferir oportunitats de desenvolupament que permetin als joves crear canvis positius.

La col·lecció «Casos d'internacionalització» rep el suport i l'interès de la Diputació de Barcelona, de la secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea del Departament d'Afers i Relacions Institucionals i Exteriors i Transparència de la Generalitat de Catalunya, de la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona.

L'autora

Carlota M. Moragas Fernández

Reus, 1988. Llicenciada en Publicitat i Relacions Públiques i en Periodisme per la Universitat Rovira i Virgili, màster en Comunicació Estratègica a la Societat del Risc i doctora internacional en Antropologia i Comunicació per la mateixa institució. La seva tesi doctoral, «Claiming independence in 140 characters. Uses of Metaphor in the construction of Scottish and Catalan political discourses on Twitter», l'ha portat a fer una estada a la University of Edinburgh amb l'objectiu d'estudiar i comparar la construcció del discurs polític en la campanya dels processos independentistes d'Escòcia i de Catalunya. Actualment és professora dels Estudis de Comunicació de la Universitat Rovira i Virgili i participa en diferents projectes de recerca com a investigadora postdoctoral del Grup de Recerca en Comunicació ASTERISC. En l'àmbit del periodisme, ha treballat i col·laborat en diversos mitjans de comunicació, com Punt 6 Ràdio, Surtdecasa, La Conca 5.1 i Canal Reus Televisió. El seu vincle amb la Jove Cambra Internacional (JCI) de Catalunya ve des de ben petita, quan acompanyava el seu pare, Josep Moragas –senador de la JCI núm. 59128–, en els diversos programes posats en marxa per la Jove Cambra de Reus. Tots dos són coautors del llibre *Jove Cambra de Reus. 40 anys* (2008).

Sumari

Introducció	13
A càrrec de Mònica Sabata	
Pròleg	15
A càrrec de Xavier Bielsa	
1. Estat de la qüestió	17
1.1. La Jove Cambra Internacional	18
1.2. La Jove Cambra Internacional a l'Estat espanyol	21
2. La norma 3.12 de la JCI.	
Una oportunitat per al reconeixement internacional	43
2.1. La Constitució de la JCI. Què és una ONM, què és una nació i qui pot ser reconegut com a ONM?	44
3. El procés de reconeixement internacional de la JCI de Catalunya	55
3.1. Del vot a l'assemblea de la Federació a la reunió del Comitè Executiu a Coral Gables als EUA (maig-juny del 1995)	56
3.2. El contingut i el continent. El reconeixement de la JCI de Catalunya com a membre de ple dret al Congrés Mundial de Glasgow de l'any 1995	61
3.3. Les claus del reconeixement de la JCI de Catalunya	62

4. Els elements del reconeixement internacional	69
5. Aprenentatges	79
6. Fonts documentals	83
7. Annex: Cronograma del procés d'internacionalització de la JCI de Catalunya	85

Introducció

El volum que teniu a les mans és el número set de la col·lecció «Casos d'internacionalització», la qual ja ha esdevingut de referència en relació amb el camí de les diferents entitats catalanes per aconseguir el reconeixement en xarxes europees o mundials. Com del cert saben, «Casos d'internacionalització» pretén esbrinar, documentar i oferir l'explicació de les vies per les quals les dues-centes cinquanta entitats catalanes reconegudes internacionalment s'han integrat a les dues-centes noranta-tres xarxes homòlogues d'arreu del món. I com podeu imaginar, aquest no és –gairebé mai– un camí senzill. No en va, les organitzacions de la societat civil s'organitzen per la via de la representació estatal. Tanmateix, i malgrat les dificultats, moltes entitats han assumit el repte de participar-hi. És per això que cal reconèixer el mèrit de la societat civil catalana, que, amb la recerca de dreceres alternatives que garantissin una participació catalana directa, ha aconseguit una gran presència internacional. Però com que la FOCIR treballa per promoure una presència més gran de la diplomàcia pública catalana al món, la col·lecció també vol ser el recull de les bones pràctiques que hauran de facilitar al teixit associatiu català l'adquisició de les lliçons apreses pels seus antecessors i els exemples que podran facilitar nous reconeixements d'entitats catalanes al món.

Aquest volum de «Casos d'internacionalització» avalua i recull el reconeixement de la Jove Cambra Internacional, una entitat que va néixer a Catalunya l'any 1964 de la mà d'un grup d'empresaris vinculats al Cercle d'Economia de Barcelona. Avui és just afirmar que la JCI és una de les entitats catalanes amb més capacitat per a canalitzar les idees dels joves amb inquietuds a través de projectes de desenvolupament social, econòmic i cultural. Encara més: és una entitat que duu a terme totes aquestes tasques en l'àmbit local, nacional i també internacional; per això, la FOCIR ha volgut promoure la redacció d'aquest llibre.

El contingut del volum que teniu a les mans és realment interessant. Podreu aprendre com la JCI va aconseguir el reconeixement, així com entendre que és una entitat amb una projecció internacional consolidada i una capacitat d'influència reconeguda per tothom. Al mateix temps, copsareu que tenen un model d'entitat molt concret, que promou una participació molt activa, molt plural i molt peculiar –en relació amb la seva durada en el temps–, un fet que probablement va facilitar-ne el reconeixement internacional. Aquesta participació es combina a la perfecció amb un treball d'actituds i valors que pretenen crear canvis positius per a construir un món millor. En fi, aquest és un llibre per a conèixer com es va gestar el reconeixement de la JCI però també per entendre què significa l'entitat, fet que va resumir qui fou el trenta-cinquè president dels Estats Units d'Amèrica i membre de la JCI d'Amèrica, John F. Kennedy, quan afirmà sobre l'entitat: «Harvard em va donar una educació per a la feina, la Jove Cambra em va donar una educació per a la vida».

Us convido a llegir-lo amb calma i atenció, i aprofito l'avinentsa per felicitar totes les persones que hi han participat. L'obra present fa honor a la tasca feta en el passat. Finalment, encoratjo l'entitat a continuar fent la bona feina que ha fet durant tants anys i a seguir projectant Catalunya al món amb tants encerts com ho ha fet fins ara.

Barcelona, 6 d'octubre de 2016

Mònica Sabata i Fernàndez
Presidenta de la FOCIR

Pròleg

La història de la Jove Cambra Internacional (JCI) està plena de moments memorables i remarcables, com la de moltes entitats. Cent-un anys d'història a escala mundial i cinquanta-dos anys a Catalunya fan que puguem omplir llibres i llibres amb la nostra història, que sempre ha perseguit promoure i provocar canvis positius en la societat catalana. Tanmateix, en tota història sempre hi ha instants que condueixen a canvis més profunds. Explicar un d'aquests moments és justament l'objecte d'aquest llibre.

En aquest llibre hem intentat relatar, mitjançant les experiències de les persones implicades, el procés del reconeixement de la JCI de Catalunya com a subjecte nacional dintre de la Jove Cambra Internacional.

Potser quan el lector acabi de llegir el llibre que té a les mans pensarà que el procés del reconeixement internacional de la JCI de Catalunya ha estat un camí curt. Estic segur que la majoria d'entitats que han assolit un reconeixement similar han hagut de passar per períodes més llargs de procés i de transició. Tot i així, el camí que va emprendre la JCI de Catalunya no va ser fàcil, i l'estratègia que van seguir els protagonistes d'aquesta història en cap cas es va relegar a l'atzar. També és cert que en el procés hi va haver alguns moments de fortuna, afavorida per la poca agilitat dels actors que podien haver posat entrebancs importants al reconeixement.

Si no coneixeu la Jove Cambra, us adonareu que aquesta organització té unes particularitats especials. Una d'elles és, com ens agrada dir, que tenim «one year to lead» ('un any per a liderar'). Tots els nostres càrrecs electes ho són només per a un any i no poden repetir mai el mateix càrrec, tant en l'àmbit local com en l'àmbit nacional i internacional de l'organització. Aquest, segurament, és el punt que, com veureu, explica el perquè de l'estratègia seguida. Ens dóna una idea de per què tanta gent va haver d'estar implicada en aquest procés i de com els diversos lideratges importants de l'entitat, any rere any, van haver de coordinar-se per a aconseguir que el reconeixement internacional tirés endavant. De la mateixa manera, si el desenllaç final no s'hagués produït en un sol any, segurament no s'hauria produït mai o bé hauria estat molt més complicat.

Aquest fet també fa que, a l'hora de donar les gràcies a les persones protagonistes d'aquesta entitat, s'hagi de fer als quaranta-nou presidents nacionals, als dinou presidents regionals, a les seves juntes i als diversos membres que han passat per la Jove Cambra durant els cinquanta-dos anys de presència a Catalunya. Tots aquests col·lectius han donat el millor de si mateixos per a traslladar la missió de la JCI: «Oferir oportunitats de desenvolupament que permetin als joves crear canvis positius», amb el total convenciment que «servir a la humanitat és la millor obra d'una vida».

Com que un humil servidor només és una gota d'aquesta història, en el seu any com a president nacional, s'ha editat un llibre sobre l'any més transcendental de la vida de la nostra entitat.

I de ben segur que n'hi haurà molts més.

Barcelona, 14 de setembre de 2016

Xavier Bielsa Carré

President de la Jove Cambra Internacional de Catalunya

1. Estat de la qüestió

La Jove Cambra Internacional comença la seva aventura a Catalunya l'any 1964 de la mà d'un grup de joves empresaris vinculats al Cercle d'Economia de Barcelona. Tot i les reticències inicials per a permetre l'activitat d'una organització que fomenta la reunió i promou la discussió a través de mecanismes democràtics en plena dictadura franquista, l'any 1966 el govern civil legalitza la Jove Cambra de Barcelona, que es converteix en la primera organització local membre (OLM)¹ de tot l'Estat espanyol. No és la voluntat d'aquest llibre, però, endinsar-se en el periple històric de la Jove Cambra Internacional a Catalunya des d'aleshores. El manuscrit inèdit *Jove Cambra: una història de joventut i civisme en el context de la transició democràtica, 1963-1985*, de Joan Planas, i l'obra *JCI, fàbrica d'emprenedoria 1964-2009*, de Ramon Balasch i Manel Gil (2009) –que es basa clarament en l'esmentat manuscrit–, ja compleixen aquesta funció, i altres OLM han publicat llibres que duen a terme un repàs més precís

1. La JCI té tres àmbits d'actuació: local, nacional i internacional. Localment, l'entitat actua a les ciutats on és present a través d'organitzacions locals membres les quals, al seu torn, integren l'Organització Nacional Membre. Aquesta darrera gestiona l'entitat en l'àmbit nacional i és la que representa els membres individuals de les OLM internacionalment.

del dia a dia de l'entitat a cada ciutat.² És, en canvi, el funcionament democràtic d'aquesta l'objecte d'interès d'aquest treball, que s'ha dut a terme a partir de diverses entrevistes als membres de la Jove Cambra que van viure de prop el procés de reconeixement internacional de l'organització. I és que la Constitució de la Junior Chamber International (JCI) i la consciència que la legislació de la institució permetia aquest reconeixement van ser claus perquè avui la Jove Cambra Internacional de Catalunya pugui seure entre el Canadà i el Txad en els congressos mundials de l'entitat.

Tanmateix, en tant que el fet contextual és determinant per a entendre el curs dels esdeveniments, és necessari descriure el funcionament de l'organització i revisar breument quines han estat les etapes clau de la JCI a casa nostra. Només atenent a l'evolució de l'organització en el període que abraça els anys setanta i vuitanta podem comprendre els motius que van dur la Federació Catalana de Joves Cambres a emprendre el camí per a sol·licitar el reconeixement internacional com a Jove Cambra Internacional de Catalunya.

1.1. La Jove Cambra Internacional

La Jove Cambra Internacional neix a la ciutat de Saint Louis, Missouri (EUA), l'any 1915, de la mà de Henry Giessenbier, un empleat de banca amb inquietuds per fomentar la relació entre els joves de la seva comunitat a través del treball en benefici d'aquesta. És, per tant, una entitat centenària que des d'un bon inici ha estat dedicada

2. Jove Cambra de Tarragona (1981), *10 anys: 1970-1971 a 1980-1981*; Jove Cambra de Reus (1988), *XX aniversari de la fundació de Jove Cambra de Reus: 1968-1988*; Jove Cambra de Sabadell (1990), *Els Problemes de Sabadell: opinió dels ciutadans*; Jove Cambra de Sabadell (1992), *1967-1992. Vint-i-cinc anys. Jove Cambra de Sabadell*; Jove Cambra de Reus (1992), *Jove Cambra de Reus. 25 anys d'història*; A. Prat i Camps (1993), *Vint anys d'una entitat: 1973-1993. Jove Cambra de Manresa*; J. Sagués i Llombart (1998), *Del vintè al vint-i-cinquè: 1993-1998. Jove Cambra de Manresa*; Jove Cambra d'Igualada (2000), *25 anys de Jove Cambra d'Igualada*; Jove Cambra de Lleida (2000), *30 anys fent Jove Cambra a Lleida*; J. Moragas i C. Moragas (2008), *Jove Cambra de Reus. 40 anys*.

en bona part a la formació dels joves d'arreu del món, sense perdre mai de vista el seu objectiu principal: la participació en els afers cívic de la societat. Malgrat que el lideratge és un dels altres atributs de la JCI, l'organització no és només una escola de negocis, com algú pot haver interpretar a causa dels vincles inicials de l'entitat a les Cambres de Comerç. És clar que aquest vincle, pel fet que la JCI promou l'emprenedoria, perdura en l'àmbit internacional en forma d'un conveni de col·laboració. Tanmateix, l'element fonamental per a entendre què és la JCI és que es tracta d'una escola de valors que té com a *leitmotiv* la formació a través de l'acció. L'organització, doncs, reconeix en el treball altruista l'objectiu de millorar la comunitat, que és la millor manera d'aprendre. Com els agrada dir als júnior,³ el que reporta ser membre de la JCI és allò que un fa amb l'organització; com més es dóna a la JCI, més se'n rep. I és que «servir la humanitat és la millor obra d'una vida».⁴

Malgrat que situem la seva fundació a inicis de segle xx, el cert és que fins a l'any 1944 no podem parlar pròpiament de la Junior Chamber International (JCI). I és que l'organització impulsada per Giessenbier no adoptarà aquest nom fins gairebé trenta anys després de la seva fundació. Serà en la primera trobada mundial de les associacions de joves, creades a imatge de la Young Men's Progressive Civic Association (YMCA) (1915), posterior Junior Chamber of Commerce (1918), que les organitzacions nacionals membres (ONM) de Costa Rica, Guatemala, Mèxic, Panamà, El Salvador, Hondures, Nicaragua i els Estats Units d'Amèrica decidiran unificar-se i crear un organisme internacional que estructurí, unifiqui i reguli les diverses associacions a escala mundial.

Dos anys més tard, al mes de febrer de 1946, se celebraria el que seria el primer Congrés Mundial de l'entitat al Panamà, fins on es van desplaçar 44 delegats procedents de l'Argentina, el Brasil, el Canadà, Costa Rica, Xile, l'Equador, els Estats Units, Guatemala,

3. La paraula *júnior* s'utilitza comunament per a definir els membres de la JCI.

4. El credo de la JCI va ser adoptat per l'organització l'any 1947 per a indicar a tots els membres un conjunt de principis que han de creure per a formar-ne part.

El Salvador, Hawaii, Hondures, Nova Zelanda, Mèxic, el Panamà, el Perú i l'Uruguai. La representació dels esmentats països presents al Panamà va aprovar una constitució temporal i va establir una llista de resolucions, entre les quals es trobava la decisió de deixar la paraula *commerce* fora del nou nom de l'organització.

Tal com esmenta la mateixa organització,⁵ l'objectiu de la JCI és «marcar la diferència dins de la comunitat» i «crear impacte» en aquesta a través d'accions locals que poden tenir una incidència global. La formació dels júnors en matèria de lideratge, compromís social, treball en equip i presa de decisions és el que fonamenta cadascun dels programes que s'engeguen per a dur a terme aquesta millora en la comunitat. Des del convenciment que els joves d'arreu del planeta comparteixen drets, responsabilitats i objectius similars, la JCI treballa decididament «per resoldre els reptes del temps que ens ha tocat viure». I és aquí, precisament, on resideix la seva força; la JCI no és una organització no governamental únicament centrada en la caritat, sinó que amb la seva activitat persegueix canviar el món. Potser és per això que encara avui és l'única ONG a la qual és permet usar el globus terraqüi de les Nacions Unides en el seu logotip.

Vora dos-cents mil joves d'entre divuit i quaranta anys procedents de més de cent països diferents integren actualment la JCI. L'activitat d'aquests milers joves es concentra en tres àmbits diferenciats: el local, el nacional i l'internacional. Això significa que tant els programes com els cursos de formació es duen a terme en aquests tres àmbits. El fet que l'organització tingui una dimensió i una vocació internacionals molt interioritzades, doncs, fa encara més rellevant el reconeixement de les joves cambres de Catalunya com a iguals en les conferències d'àrea i els congressos mundials.

Però com s'implanta la JCI a l'Estat espanyol i quin és el recorregut de les joves cambres de Catalunya en la seva història? En quin moment es visualitza la necessitat del reconeixement internacional? I el més important: quina és l'estratègia que cal seguir per a obtenir-lo? En un

5. Junior Chamber International (2016). «We are JCI. Help us share our story», recuperat des de: <http://www.jci.cc/about>. Últim accés: 1 d'agost de 2016.

credo que afirma que «els governs han de ser de lleis i no d'homes», el fet de poder recórrer a la legislació i al respecte a la Constitució de l'entitat per part dels *jaycees*⁶ va ser clau per a superar les pressions internes dels països que es podien oposar a la decisió i per a esdevenir una organització reconeguda internacionalment.

1.2. La Jove Cambra Internacional a l'Estat espanyol

Dels tecnòcrates al tardofranquisme.

Naixement, consolidació i desenvolupament de la Jove Cambra a l'Estat espanyol (1964-1975)

La JCI no arribarà a l'Estat espanyol fins a mitjans dels anys seixanta, quan, a recer del Cercle d'Economia, presidit per Carles Ferrer Salat, naixerà la Jove Cambra de Barcelona. Com que, per a ser admesa a la comunitat de la JCI, calia que estigués emparada per una organització nacional, la Jove Cambra de Barcelona va començar la seva activitat actuant en el doble paper d'OLM i ONM. El primer president de la Jove Cambra de Barcelona (1964) i la Jove Cambra d'Espanya (1967), Josep Pujadas, va encapçalar el procés per a legalitzar l'entitat; primer, en el marc de l'Espanya franquista, on no existiria un marc legal que regulés les associacions fins al maig de 1965, i, després, en el recorregut que porta una ONM a ser reconeguda per la JCI amb l'afiliació permanent, un fet que es va produir al Congrés Mundial de Toronto l'any 1967. A l'Estat espanyol, la legalització de la Jove Cambra de Barcelona es produiria finalment el 27 de juny de 1966 i esdevindria un estímul per a la creació d'altres OLM (Balasch i Gil 2009:28). Vint-i-nou anys més tard, en les mateixes dates, la Jove Cambra de Catalunya cercaria el seu reconeixement internacional davant el Comitè Executiu de la JCI.

Després de la creació de la Jove Cambra de Barcelona, la succeïren Sabadell, Reus, Madrid, Tàrraga, Terrassa, Vic i Vilanova i la Geltrú, que van engegar diversos programes destinats a la formació dels

6. Sinònim de *júnior*. És el nom que s'utilitzava als EUA per a referir-se a les Junior Chamber of Commerce i s'ha convertit en una forma d'anomenar els membres de la JCI.

joves o a la millora de l'entorn de la ciutat on operava cada OLM. En són un bon exemple el curs de direcció «Leadership in Action» (1965), engegat per la Jove Cambra de Barcelona; l'estudi *La enseñanza en Sabadell* (1968), tot un llibre blanc de l'educació a la ciutat; els cursos de «Gestión empresarial» (1969) engegats a Reus o la *Guía Médico-Sanitaria*, editada a Vilanova i la Geltrú. El creixement de la Jove Cambra Internacional a les ciutats esmentades més amunt s'estendria a altres indrets de l'Estat espanyol durant els anys que vindrien. Aquesta extensió, juntament amb l'increment del volum de programes desenvolupats per les OLM existents, van propiciar la primera assemblea de la Federació de Joves Cambres d'Espanya, celebrada a Reus l'any 1969. Segons Planas,⁷ aquesta trobada marcaria la consolidació del moviment júnior a l'Estat espanyol i l'inici de la notorietat de l'organització en la societat. Durant els anys setanta, doncs, caldria desenvolupar-la.

Aquest període d'èxit de la JCI a l'Estat espanyol, culminaria amb els primers avenços de l'organització pel que fa a la presència internacional. A finals dels anys seixanta, s'havia començat amb força la incursió en aquest l'àmbit, fins al punt de presentar la candidatura de la JCI d'Espanya a organitzar la Conferència Europea de 1971. L'èxit d'aquesta conferència va impulsar la candidatura i l'elecció de Josep Pujadas com a vicepresident executiu Internacional, després de dos intents infructuosos l'any 1969 i el 1970. La vicepresidència executiva és d'un dels càrrecs més importants dins la JCI, que dona molta visibilitat a l'ONM a la qual pertany l'individu que hi acceideix. Que Pujadas l'ostentés durant l'any 1972 va ser, de la mateixa manera que la celebració de la Conferència Europea de Barcelona, indispensable per a internacionalitzar el moviment júnior present a l'Estat. Més endavant, un altre dels membres importants en els inicis de la Jove Cambra a Catalunya, Josep M. Sanclimens, esdevindria vicepresident internacional (1980) i tancaria, així, la primera època d'esplendor de l'entitat a l'Estat espanyol.

7. J. Planas. *Jove Cambra: una història de joventut i civisme en el context de la transició democràtica*. Manuscrit inèdit.

La transició democràtica (1975-1978).

La necessitat de cercar una entitat jurídica pròpia en el marc de la Jove Cambra d'Espanya

De la mateixa manera que, en la implantació de la JCI a l'Estat espanyol, les joves cambres de Catalunya van seguir tenint un pes específic en l'actuació de l'entitat durant l'etapa del desenvolupament de l'organització, Catalunya, amb dos terços de les OLM federades a la Jove Cambra d'Espanya, hi té un lideratge important, i és per això que es planteja la necessitat de crear una entitat jurídica diferenciada. L'any 1976 algunes de les OLM presents a Catalunya (Barcelona, Manresa, Manlleu, Vilafranca del Penedès, Igualada, Vic, Tortosa, Cervera i Lleida) cercaran aquesta diferenciació sota el nom de Agrupación Regional de Jóvenes Cámaras de Cataluña. Un any més tard, s'hi afiliaran Reus, Sabadell, Tàrraga, Tarragona i Vilanova i la Geltrú. És la llavor del que l'any 1981 esdevindrà la Federació Catalana de Joves Cambres, que accentuarà el rol protagonista que les OLM catalanes tenen enfront de les presents a la resta de l'Estat.

L'arribada de la democràcia i la desaparició de les OLM a l'Estat espanyol (1978-1993)

Durant la dècada dels vuitanta, «la Jove Cambra és una organització de reconegut prestigi a les ciutats» (J. Iniesta). Entre les diverses funcions que hi desenvolupa, hi trobem la d'impulsar i gestionar una sèrie d'activitats que les noves administracions locals encara no estan preparades per a encapçalar, ja sigui per manca de mitjans o bé pel fet de trobar-se immerses en un procés d'adaptació a la nova dinàmica democràtica. En són un bon exemple programes de gran abast comunitari com el Parc Infantil de Nadal a Reus (1979-1992), el Cucalòcum a Lleida (1991-1995), la Fira de la Informàtica de Sabadell (1983-1993) o la Transèquia de Manresa (1984-2016). Tanmateix, l'entitat també veu com alguns dels membres que integraven les OLM d'arreu de l'Estat durant els anys seixanta i setanta ara troben en la política i en les noves oportunitats que l'aperturisme ofereix als joves una via on posar en pràctica els coneixements sobre lideratge i treball amb la comunitat apresos a la Jove Cambra. En paraules de Salvador *Salvi* Batlle, «l'aportació

que les Joves Cambres arreu de l'Estat fan a la democràcia és molt important, en tant que molts dels júnors que en formaven part es dedicaran a integrar-se en formacions polítiques; ja no en tenien prou amb el que els oferia l'organització». Es tracta d'individus que s'han forjat sota els preceptes de l'aprenentatge a través de l'acció i que coneixen com funciona una organització que basa els seus processos de decisió en els procediments parlamentaris. Saben dirigir i formar part d'un equip i saben què és presentar una moció, debatre-la i aconseguir que s'aprovi. Aquest *know how* els converteix en un dels col·lectius més ben preparats per a afrontar la gestió de les noves administracions democràtiques.

A l'Estat espanyol, el fet que la Jove Cambra pogués iniciar l'activitat en el marc d'un règim dictatorial va suposar tota una oportunitat per als joves de l'època, que, com s'ha dit, desenvolupaven el seu dia a dia a la Jove Cambra en el marc d'unes normes derivades del parlamentarisme americà, les quals regulen el funcionament i la presa de decisions dins de l'entitat. En l'àmbit mundial, però, la presència més forta de la Jove Cambra ha estat en països governats democràticament, com ara el Japó o els Estats Units. No es pot dir, doncs, que el canvi de règim a Espanya fes innecessària l'existència d'organitzacions amb una dinàmica democràtica com la Jove Cambra. L'arribada de la democràcia no havia de substituir les organitzacions o els moviments socials que vetllaven per la millora de la comunitat. Calia, tanmateix, com sostenen Balasch i Gil (2009:84), engegar un procés d'adaptació de les joves cambres a la nova realitat política. Les OLM ja no eren tan polítiques i havien de trobar el seu sentit en els programes d'abast comunitari, més vinculats al voluntariat i a maneres de fer pròpies de l'associacionisme. La tradició d'una societat civil organitzada (Keating 1996), juntament amb el fet d'entendre que, en el treball dedicat a la comunitat, s'hi troba una recompensa que va més enllà del què és econòmic, va permetre que les OLM es mantinguessin vives a Catalunya. Tot i així, amb l'adveniment i la consolidació de la democràcia, la JCI va anar desapareixent arreu de l'Estat.

Amb la progressiva desafiliació de Bilbao, Alacant, la Corunya, Madrid, Santa Cruz de Tenerife i Sevilla, i posteriorment de Saragossa,

Valladolid, Torrelavega i València, entre d'altres, a principis dels anys noranta la Jove Cambra d'Espanya va quedar relegada a les OLM que integraven el territori català. Segons Blanca Cabré, membre de la Jove Cambra de Reus, que seria presidenta nacional l'any 1994 i colideraria el procés que havia de dur les joves cambres de Catalunya a ser reconegudes internacionalment, «la circumstància més important en el reconeixement internacional de la JCI de Catalunya és, precisament, que la Jove Cambra a l'Estat espanyol havia deixat d'existir».

L'any 1990, sota la presidència de Joan Sebastià Rodó, membre de la Jove Cambra de Manresa, la Federació Catalana de Joves Cambres comença a fer canvis rellevants. L'organització aconsegueix desprendre's de la seu de la Jove Cambra d'Espanya del passeig de Sant Joan i salda, així, un deute econòmic important. En aquesta operació, la Federació Catalana de Joves Cambres estableix la seva seu al carrer Viladomat (Barcelona) i assumeix la seu de la JCI d'Espanya, de manera que l'organització estatal queda subarrendada a la nacional. Segons Rodó, en aquell moment «malgrat que el paraigua és la Jove Cambra d'Espanya, a la pràctica, qui estira del carro és la Federació Catalana». La Jove Cambra de Catalunya compta amb el suport de la Generalitat i de la Secretaria General de Joventut. La Jove Cambra d'Espanya, en canvi, «no compta per a res». A tall d'exemple, al Congrés Mundial de Puerto Rico de l'any 1990, al qual assisteix la delegació més nombrosa de júniors d'OLM de l'Estat espanyol fins al moment, la gran majoria d'aquests membres són catalans, tot i que hi participen en representació de la JCI d'Espanya i van acompanyats de la indumentària corresponent. En aquest congrés, Montserrat Boncompte seria escollida vicepresidenta internacional per a l'any 1991 i faria la darrera gran campanya a favor de la Federació Espanyola de Joves Cambres (J. S. Rodó).

En aquest context, Joan Sebastià Rodó i un dels júniors que col·laborarien amb ell, Fèlix Larrosa, comencen a concebre «el que, fent un símil polític, avui s'entendria més en termes de pacte fiscal, que no pas d'independència». La seva idea és fer de la Federació Catalana de Joves Cambres una organització que es complementi amb la Jove Cambra d'Espanya, però que gaudeixi de certa llibertat en el seu funcionament. Aquest desig no es materialitza a curt termini,

Membres de la JCI al Congrés Mundial de Puerto Rico (1990)

però segueix en la ment de Rodó com a *pastpresident*⁸ i el porta a redactar el Llibre Blanc de la Jove Cambra d'Espanya i de la Jove Cambra de Catalunya, que presenta al Congrés Nacional del Vendrell, celebrat a finals del 1991. La resposta a aquesta presentació és l'atac a Rodó per part de diverses joves cambres catalanes considerades pro-Federació Espanyola, que l'acusen de voler destruir l'organització, ja que entenen que qualsevol modificació de l'*statu quo* comportaria la desafiliació de la JCI.

Aquests fets coincideixen temporalment amb la darrera etapa en què el sector pro-Federació Espanyola presideix l'ONM. En aquest sentit, Blanca Cabré sosté que:

En Joan Sebastià Rodó es va avançar al seu temps. Ell havia promogut la internacionalització des de la Jove Cambra de Catalunya quan hi havia membres pro-Federació Espanyola com Valentí Uson o Montserrat Bon-

8. La paraula *pastpresident* s'utilitza comunament per a referir-se als expressidents de la JCI.

Fragments del Llibre Blanc redactat per Joan Sebastià Rodó

La síntesi resultant d'aquest planteig és que cap de les dues Federacions pot fer les tasques que voldrien, i les que fan, es repeteixen.

Ens trobem en una situació de falta de claretat d'idees. Per què esforçar-nos a fer allò que segurament fracassarà? Per què no ens conformem a acceptar la realitat de la nostra associació i del paper de les seves federacions?

[...]

Aquesta autosuficiència i autorresponsabilització en les tasques que fan les OLM catalanes ha comportat una idiosincràcia pròpia a les Federacions.

Aquest és un dels motius del fracàs de l'extensió de la J.C. a la resta de l'Estat. Podriem puntualitzar que:

- La tradició associativa de Catalunya difereix de la resta de l'Estat. L'esperit de la nostra entitat encara referma més aquesta diferència.
- La J.C. s'ha venut sempre des de Catalunya. Per la mateixa raó que això pot ser un motiu per donar-hi credibilitat i seriositat, també pot ser un motiu de desconfiança. Tanmateix, el control organitzatiu està en mans catalanes.

[...]

No anem a arreglar el pati del costat quan tenim el nostre per endreçar. Sense menysprear res a ningú, podem fer des d'aquí una tasca força positiva i aconseguir un pes específic important a nivell internacional.

EL FUNCIONAMENT I CONSOLIDACIÓ DE LA FEDERACIÓ

Si d'entrada acceptem que el moviment J.C. (a Catalunya i Espanya) es basa en la sòlida estructura de les OLM, no pretenem fer forta la Federació a canvi de la debilitat de les OLM. Adeqüem el producte al nostre mercat, i no malgastem esforços en empreses complexes. Hem d'optar per un "status" de qualitat, no de quantitat. No ens cal buscar una representativitat internacional de més o menys vots; hem d'intentar aconseguir un pes específic basat en la qualitat de les nostres accions.

No volem crear una Federació a imatge i semblança d'altres. L'essència Junior és un Credo, una filosofia d'acció i una estructura jeràrquica organitzada. Més que cap altra, és una associació on la diversitat i l'estrategia de les seves accions donen sentit a la seva existència. Fem aquí el que més ens convingui.

La Federació ha de ser un verdader fòrum de participació per a tots. Hem de sentir-nos atrets a accedir-hi com un tram més d'aquesta estructura escalonada que és la J.C. La gent s'ha de sentir motivada a pujar els graons de la Federació.

[...]

La representació internacional

Hem de participar al màxim. Hem d'explicar clarament que fem, qui som. Plantejem les coses amb claretat i posem les cartes sobre la taula. Que vagin el nostre joc: Catalunya és una realitat associativa. Espanya no ho és. Que la JCI arrisqui en la jugada i valori l'aposta.

compte a la Jove Cambra d'Espanya. És el que dèiem sobre el tempo; les coses a vegades han de madurar. Aleshores el plantejament de Rodó sonava com el d'una cosa contra l'altra i, és clar, així no es construeix, malgrat que tingués raó i que s'acabés duent a terme la idea que ell promovia.

El canvi en l'orientació dels membres es produirà amb el relleu generacional que té lloc a l'inici dels anys noranta i implicarà també un canvi en la percepció en relació amb les tesis presentades per Rodó. Així, doncs, quan l'any 1992 la Federació Espanyola està a punt de quedar-se sense president, Manel Casals, membre de la JCI de Vilanova i la Geltrú, accedeix a ocupar el càrrec, però és conscient que, d'alguna manera, és «president del no-res» (J. S. Rodó). D'altra banda, la Federació Catalana és presidida per Xavier Soley, que és sensible a la idea de vehicular l'activitat de l'organització catalana i de l'espanyola en una de sola i acabar amb la dualitat entre dues juntes que regulen l'activitat de dues mateixes associacions.

Fèlix Larrosa, membre de la Jove Cambra de Lleida, aprofita el canvi marcat per les bones relacions entre la junta de la Federació Catalana i la de la Federació Espanyola, i comença a gestar l'equip amb el qual es presentarà a la presidència nacional per a l'any 1993. En aquesta junta hi són representades la majoria d'OLM catalanes que despuntaven en aquell moment (Lleida, Sabadell, Manresa, Reus i Tarragona) i s'hi recull la idea de la inviabilitat de mantenir dues estructures que donen servei a una mateixa realitat. A finals de l'any 1992, se celebra un Congrés Nacional a Manresa de caràcter gairebé testimonial, que acaba sense nomenar cap president per a la Federació Espanyola. Al congrés, es posa de manifest la situació actual de la JCI a Catalunya. Existeixen dues cambres que només actuen en aquest àmbit territorial, i aquesta doble existència, per als júnors, significa, entre altres coses, haver de fer front a dues quotes i trobar prou membres per a integrar dues juntes diferenciades. Així, doncs, la proposta d'unificar les cambres i les juntes suposa no tan sols un estalvi econòmic sinó de recursos humans.

Congrés Nacional de la Jove Cambra d'Espanya celebrat al Vendrell (1991)

Les bases per al reconeixement de la JCI de Catalunya.

L'assemblea de Sabadell i la carta a Thomas Clear (1993-1994)

Malgrat que l'any 1993 encara no es parla de la internacionalització com a tal, diversos júnors de l'època situen en la tasca duta a terme per la junta aglutinada i presidida per Fèlix Larrosa el punt d'inflexió en el procés del reconeixement. Al mes de gener de 1993 se celebrarà l'assemblea de fi d'any a Sabadell, on, aleshores sí, Fèlix Larrosa concorrerà a la candidatura de president. La seva voluntat, però, és sortir escollit amb el seu equip tant a la Federació Catalana de Joves Cambres com a l'espanyola. Ho aconseguirà després que s'aprovi la moció d'adjudicació en què ha estat treballant amb qui serà el seu assessor legal: Joan Sebastià Rodó. En el transcurs de l'assemblea, doncs, s'estableix que els membres de la Federació Catalana de Joves Cambres, veient les dificultats per les quals passaven els companys de la Jove Cambra d'Espanya, accepten en assemblea sobirana l'absorció de tots els drets i deures d'aquesta entitat i assumeixen els deutes i compromisos de pagament que hagi pogut contraure, així com la seva adscripció a la JCI. En un altre document, es fa constar

que, com que la JCI d'Espanya en aquest moment no té cap altra OLM associada fora del territori de la comunitat autònoma de Catalunya, i tampoc no té cap candidat a president, ni capacitat econòmica per a mantenir les seves adscripcions i obligacions, cedeix tots els drets i deures com a representant de la JCI internacional a Espanya a la Federació Catalana de Joves Cambres, per tal que gestioni la representació de la JCI a escala internacional. Es tractava, jurídicament, del que es podria considerar com un contracte de gestió pel qual la JCI de Catalunya gestionava la JCI d'Espanya. S'havia donat el primer pas; «el repte que es plantejaria més endavant seria fer el pas següent i esdevenir una sola organització ajustada a la realitat del dia a dia de la JCI a casa nostra» (J. S. Rodó).

Assemblea de fi d'any de la FCJC - Sabadell 23 de gener de 1993

7.5 Votació

Es passa a votar la moció principal elaborada de comú acord entre els representants de les joves cambres.

«Nosaltres, membres de la Jove Cambra, per tal que es reflecteixi una realitat que satisfaci les nostres necessitats, a fi que s'optimitzin els recursos econòmics i humans sobre la base d'una concentració territorial, reconeixem com a única organització nacional la que actualment opera en l'àmbit de Catalunya, sense perjudici de treballar en la promoció del moviment júnior a la resta de l'Estat.»

La decisió de fusionar les dues organitzacions va resultar ser el revulsiu que una Jove Cambra en crisi necessitava. La dinàmica, segons Salvi Batlle, era la següent:

En el moment en què es va començar a funcionar amb una sola junta, el procediment era el següent: fèiem una assemblea de la Federació Catalana i, quan ja l'havíem acabada i havíem debatut tots els punts, obríem el torn de l'espanyola, que durava el temps suficient –uns deu minuts– com per a ratificar tots els acords que havia pres la Federació Catalana. Manteníem les organitzacions amb un sol equip i un sol pressupost i quedava tot unificat.

La voluntat de funcionar més eficientment, però, no era l'únic objectiu de la junta que va liderar l'ONM durant l'any 1993. Com s'esmenta

sobre aquestes línies, la Junta Nacional de l'any 1993 és una representació fidel de la situació de l'organització a Catalunya, on són les OLM de ciutats mitjanes fora de l'àrea metropolitana de Barcelona les que lideren la Jove Cambra i les que emprenen un procés conscient de visibilització de la seva tasca. L'esperit de Barcelona 92 i l'autoestima derivada d'aquest èxit col·lectiu contagien els júnior i els esperonen a esdevenir el relleu de tot el que l'esdeveniment va suposar per a la imatge del país a nivell internacional. Les OLM ja no es conformen a engegar programes útils per a la comunitat, sinó que estan determinades a donar a conèixer aquests programes a les conferències europees i als congressos mundials. És el cas del traspàs a l'Ajuntament de Reus del Programa del Parc Infantil de Nadal, guardonat al Congrés Mundial de Miami (1992), o la Transèquia de Manresa, premi al millor Programa Cultural al Congrés Mundial de Hong Kong (1993). La Jove Cambra de Lleida acull la trobada de l'European Presidents Meeting (EPM), amb la Conferència Europea de Bergen a l'horitzó. De manera conscient, els membres de les OLM es posen a treballar agafant els millors programes creats arreu de Catalunya per a presentar-los als premis de l'organització. Durant la conferència, la Jove Cambra de Catalunya s'endú diversos guardons, entre els quals hi ha el de millor OLM d'Europa per a la Jove Cambra de Reus i millor projecte per a la comunitat per a la Jove Cambra de l'Alt Empordà. Bergen, doncs, marca un abans i un després en l'entitat: «Passem a ser una organització visible, amb gent molt preparada», afirma Rodó.

D'altra banda, membres com Fèlix Larrosa (1991), Joan Sebastià Rodó (1992) o Salvi Batlle (1993) han passat per la prestigiosa Acadèmia del Japó, destinada a forjar els futurs líders de la JCI. A títol personal, el mateix any, un jove Salvi Batlle obté el reconeixement al júnior més destacat de l'any al Congrés Mundial de Hong Kong, on Joan Sebastià Rodó serà escollit vicepresident internacional i emprendre la missió de donar a conèixer la situació de la Jove Cambra a Catalunya. Davant tots aquests fets, el nivell d'autoestima del moviment júnior puja considerablement. En paraules de Batlle, «som una Jove Cambra jove, simpàtica, nombrosa i treballadora que està passant a dominar l'arc del Mediterrani. Som una organització d'èxit».

La proposta de funcionar operativament com una sola organització anava més enllà del que Rodó havia plantejat l'any 1991. En el llibre blanc s'entreveia la intenció d'arribar al reconeixement internacional de Catalunya, però, segons Rodó, «les propostes anaven més encaminades al que havia acabat passant l'any 1993, amb la unió de juntes». El dia a dia de les dues organitzacions treballant com una de sola, amb uns mateixos objectius i amb una clara visió estratègica del futur de la JCI a Catalunya, va demostrar que la decisió presa a l'assemblea de Sabadell havia estat encertada. Malgrat tot, a la pràctica, per exemple, els júnior no podien passar les quotes a subvenció perquè, per normativa, aquestes quotes eren abonades a la JCI d'Espanya i no a la Federació Catalana de Joves Cambres. En aquest mateix sentit, l'actuació fora de Catalunya com a Jove Cambra d'Espanya dificultava l'accés a les subvencions que la Generalitat atorgava per representativitat internacional. «Si bé érem conscients que a casa nostra sempre actuàvem com la Federació Catalana de Joves Cambres, no ho podíem manifestar així quan anàvem a les trobades internacionals de l'organització» (S. Batlle).

En el moment en què Blanca Cabré assumeix la presidència de la Federació Catalana de Joves Cambres i de la Jove Cambra d'Espanya l'any 1994, la idea del reconeixement internacional pren força. Molts júnior comencen a percebre que esdevenir una sola federació de Joves Cambres és el camí natural de l'organització a Catalunya. El model intern heretat de la junta anterior, en què Cabré exercia com a vicepresidenta de Finances, funciona a la perfecció i redunda en el desenvolupament de la Jove Cambra a Catalunya. La seva gran contribució, segons Batlle, serà «donar un timing precís al procés del reconeixement». Així, a l'EPM de l'any 1994, celebrat a Istanbul, Cabré i Batlle ja inicien les converses amb la resta de presidents nacionals dels països que integren l'àrea d'Europa per a explicar-los la situació de la JCI a Catalunya.

Abans d'incorporar-se a la Junta Nacional, presidida per Larrosa, Cabré havia format part de la junta de la Federació Espanyola de Joves Cambres l'any 1991, sota la presidència de Valentí Uson. Tal com explica qui seria una de les primeres dones a presidir l'ONM: «La Federació Catalana funcionava bé, però l'espanyola era més

complicada... La gent no s'hi volia apuntar.» La júnior reusenca havia dedicat tres anys, juntament amb altres membres pertanyents a OLM catalanes, a mirar de revifar el moviment de la JCI a l'Estat espanyol. Les accions per a impulsar noves OLM a l'Estat –entre les quals es compten viatges a Andalusia, Castella, el País Valencià..., on s'impartien cursos de formació i es recolzaven possibles grups promotors– no donaven resultat. Més aviat al contrari, produïen un desgast en els membres de les organitzacions catalanes que es prestaven a fer aquest esforç. Aquest esforç, fins i tot després de l'aprovació de la moció d'adjudicació l'any 1993, se seguia finançant a causa del compromís de l'extensió del moviment júnior que tota ONM contrau amb la JCI. Durant el seu mandat, Blanca Cabré va decidir posar fi a aquestes iniciatives infructuoses. La primera decisió que pren és escriure una carta al vicepresident executiu de l'àrea d'Europa, Thomas Clear. En aquesta carta, a més de la situació de la JCI a l'Estat espanyol fins a aquell moment, li exposava la manca de recursos personals i econòmics per a embarcar-se en la iniciativa de reobrir antigues OLM de l'Estat. Aquesta iniciativa, al seu torn, provocava la desatenció de les OLM de les quals sortien aquests recursos. És per aquest motiu que es manifestava a la JCI la decisió de concentrar els esforços de l'organització a cuidar les OLM catalanes que seguien actives i a deixar en mans de l'ens internacional la responsabilitat de vetllar per l'extensió de la Jove Cambra fora de Catalunya.

Les primeres reaccions a l'enviament d'aquesta carta van provenir d'antics membres de la JCI vinculats a la Federació Espanyola i amb contactes en l'àmbit internacional, que van comunicar a Blanca Cabré que ningú a la JCI havia entès el propòsit d'aquella notificació. A la tardor de 1994, Blanca Cabré i Salvi Batlle són convidats pel president de la JCI d'Alemanya al Congrés Nacional del país germànic. Allà, coincideixen amb el secretari general de la JCI, Benny Ellerbe, que s'ha assabentat de l'existència de la carta a Thomas Clear i els pregunta què cal aclarir en relació amb la JCI de Catalunya. És necessari remarcar que, a principis dels anys noranta, la Jove Cambra es troba en un període en què s'han reconegut moltes noves ONM fruit de la caiguda del Mur de Berlín i la fi de la Unió

Carta enviada al vicepresidente executiu d'àrea Thomas Clear

JOVEN CAMARA DE ESPAÑA

U R G E N T

FAX TRANSMISSION

DATE: 27.06.94

Nº PAGES: 5

TO: Thomas Clear III. Executive Vicepresident Area D.
FAX Nº: 07.1.305.442.00.41

FROM: Blanca Cabré. Presidenta Nacional de J.C. de España.
FAX Nº: 34.77.31.07.94

SUBJECT: Comité Ejecutivo de medio año.

Querido Tom,

Durante la celebración de la conferencia de la Haya nos fue entregado el informe de Mario, donde entre otras cosas, habla de la situación actual de la Joven Cámara de España y de Cataluña.

En este informe quisiera contarte el desarrollo de la Joven Cámara de España para que puedas entender que la situación actual es fruto de una serie de circunstancias históricas, muchas veces no entendidas ni compartidas por J.C.I.

Con la Colaboración de:

La Historia de la JCE se remonta a 1963 cuando jóvenes empresarios de Barcelona (Cataluña), pertenecientes al Círculo de Economía fundan la J.C. de Barcelona. En esos momentos España disfrutaba de un buen momento económico y la dictadura del General Franco vivía sus últimos momentos con una mayor tolerancia sobre ideas y asociaciones.

C/ Empedra, 33
"Hotel d'Entitats"
planta 9a. Barri de la Pau
Tel. (34) 9 (3) 278 82 94
Fax (34) 9 (3) 278 81 74
E - 08020 Barcelona

1/5

JOVEN CÁMARA DE ESPAÑA

En este contexto político las ideas de joven cámara, sobretudo como escuela de democracia, prosperaron rápidamente y en los años 70 ya tenemos unas 20 OLM's de las cuales mas de la mitad se ubican en Cataluña.

Tras la muerte del General Franco en 1975 se establece en España una monarquía democrática, los nuevos partidos políticos se nutren en muchas ciudades de juniors que hasta el momento habían expresado sus inquietudes a través de nuestra organización.

A inicios de los años 80 han desaparecido todas las OLM's situadas fuera de Cataluña, con la excepción de la JC de Madrid. En cambio en Cataluña, las jóvenes cámaras se mantienen y continúan trabajando con normalidad.

La situación de estos años es compleja y castiga gravemente a la ONM y a la ORM de Cataluña debido al sistema que rige en nuestra organización. Cada año, los juniors más destacados pasan a las dos federaciones con el consiguiente desgaste, ya que prácticamente la ONM española se nutre con juniors de Cataluña.

Paralelamente, la evolución de la Joven Cámara de Madrid es desesperanzadora, los intereses de los juniors de Madrid son paralelos a sus intereses económicos y consiguen desgastar y desprestigiar el nombre de la organización.

A inicios de los años 90 la situación ha llegado a ser insostenible. Los pocos recursos disponibles se dedican a intentar la extensión en España encontrándonos con dos obstáculos básicos:

1. El asociacionismo voluntario es difícil de prosperar en España.
2. Históricamente cualquier proyecto procedente de Cataluña para el resto de España es mirada con mucho reticencia y no prospera.

En 1992 nos encontramos ante la siguiente situación:

- ⇒ Por intentar la recuperación de OLM's existentes en el pasado, hemos desatendido la zona de Cataluña donde el juniorismo tiene una buena acogida y el número de miembros estaba descendiendo.

AFILIADA A LA JOVEN
CÁMARA INTERNACIONAL

Con la Colaboración de:

JOVEN CÁMARA DE ESPAÑA

C/ Empedrat, 33
"Hotel d'Estiats"
planta 1^a. Davi de la Pau
Tel. (34) 9 (3) 278 02 94
Fax (34) 9 (3) 278 01 74
E - 08020 Barcelona

2/5

JOVEN CAMARA DE ESPAÑA

- ⇒ El Gobierno Central en Madrid nunca entendió nuestras ideas y proyectos (años 89, 90, 91 y 92 se hicieron sucesivos viajes a Madrid que fueron desatendidos). Sin embargo, la administración catalana, tanto a nivel de gobierno regional como local, siempre ha tenido muy buena conexión y ganas de colaborar como pueden corroborar los informes de los vicepresidentes de JCI que nos han visitado.
- ⇒ Durante algunos años y por cuestión de imagen e intereses personales de presidentes de JC de España, se declararon más miembros de los reales.

Ante esta situación, a finales del año 1992, presidentes y past presidentes locales, regionales y nacionales se reunieron para preparar un plan estratégico a 5 años y se decidieron los siguientes puntos básicos de actuación:

- a) Concentrar nuestros esfuerzos en la Joven Cámara de Cataluña, tanto de recursos humanos como financieros para fortalecerla.
- b) Conseguir estar presentes en todos los foros de decisión socioeconómicos de importancia en nuestro país (juventud, economía, cultura, medio ambiente, etc.)
- c) Dar un gran nivel de calidad a los miembros de nuestra organización, sobretudo a nivel de cargos directivos.
- d) Constituir una sola junta directiva y un solo presidente para la ORM y la ONM a fin de no desgastar nuestros recursos humanos en dos organizaciones paralelas y con los mismos asociados puesto que todas las OLM's están en Cataluña.
- e) Desafiliar a Joven Cámara de Madrid, cuyos miembros hacía tiempo que no trabajaban en la organización y hacía 4 años que no pagaban las cuotas a la ONM. A pesar de nuestro interés (toda la documentación está disponible en nuestra sede), no tuvimos respuesta positiva por ninguno de los miembros de Madrid. Cabe decir que, a pesar de ello, hemos continuado manteniendo contactos con el Sr. Fernández que nunca ha sido miembro de Joven Cámara pero ha asistido a diversas conferencias europeas.

3/5

AFILIADA A LA JOVEN
CAMARA INTERNACIONAL

Con la Colaboración de:

C/ Empordà, 33
"Nave d'Entença"
poble 9e. Barri de la Pau
Tels. (34) 9 (3) 278 02 94
Fax (34) 9 (3) 278 01 74
E - 08020 Barcelona

JOVEN CAMARA DE ESPAÑA

Todo el plan fue APROBADO POR UNANIMIDAD en Asamblea General de la Joven Cámara de España y empezamos con él a partir de 1993. Los resultados hasta el momento han sido notablemente positivos.

Todos los juniors se sienten involucrados en un proyecto común que conocen y comparten.

Prueba de ello es:

- ⇒ Afiliación desde 1993 de 4 nuevas OLM's y 2 grupos promotores.
- ⇒ El reconocimiento a nivel nacional e internacional de nuestro serio trabajo. Por ejemplo los premios obtenidos en:
 - ◊ Congreso Mundial en Miami 1992:
Mejor programa para niños (JC Reus).
 - ◊ Conferencia europea Bergen 93:
Mejor OLM (JC Reus).
Mejor proyecto comunidad (JC Alt Empordà)
 - ◊ Congreso Mundial Hong Kong 1993.
Mejor programa cultural (JC Manresa).
Junior Sobresaliente: Salvador Batlle.
 - ◊ Conferencia europea La Haya'94.
Mejor programa para jóvenes (JC Sabadell).
Mejor ONM del "Super Team".
- ⇒ La participación de los miembros en los congresos tanto nacionales como internacionales se ha incrementado sustancialmente: 32 juniors en La Haya (un 9% del total).

Quizás nuestra exposición ha sido un poco larga pero creemos que necesaria para entender nuestra realidad nacional.

AFILIADA A LA JOVEN
CAMARA INTERNACIONAL

Con la Colaboración de:

3 0 1 1 1 1 1

C/ Empedra, 33
"Hotel d'Estiots"
planta 1a. Barri de la Pau
Tels. (34) 9 (3) 278 02 94
Fax (34) 9 (3) 278 01 74
E - 08020 Barcelona

**AFILIADA A LA JOVEN
CAMADA INTERNACIONAL**

Con la Colaboración de:

Creemos que, tal como se decidió en la reunión del área D en la Haya por todos los presidentes de Europa, nuestra organización debe estar a la vanguardia de los cambios sociales en lugar de ir a remolque de ellos. Así sucedió con repúblicas de la ex-Unión soviética y alguna otra nación reconocida por JCI sin ser estado.

Nosotros creemos que la hermandad entre los pueblos trasciende a la soberanía de las naciones. El reconocimiento de estos pueblos es siempre positivo para el desarrollo del conocimiento mutuo.

Nosotros hemos definido un plan estratégico que funciona y que desarrollaremos nuevamente antes del 2000. Estamos abiertos a cualquier colaboración que se nos solicite y vamos a ir por la excelencia.

Recibe un fuerte abrazo.

Blanca Cabré
Presidenta Nacional'94

C/C. Mario García

AFILIADA A LA JOVEN
CAMARA INTERNACIONAL

Con la Colaboración de:

4 D 8 3 8-1 5 1

C/ Empordà, 33.
"Hotel d'Entitats"
planta 9a. Barri de la Pau
Tels. (34) 9 (3) 278 02 94
Fax (34) 9 (3) 278 01 74
E - 08020 Barcelona

5/5

Soviètica i, en conseqüència, és més sensible a l'afiliació de nous països. Cabré recorda que Ellerbe els va dir: «Què voleu fer? Voleu anar més enllà o ja us està bé la situació actual?» Tot seguit, el secretari general els va dir que no veia amb mals ulls la formalització de la idea del reconeixement internacional. En tant que ocupava un càrrec funcional, la seva missió era vetllar pel bon funcionament de l'organització. Calia fer-li veure que el reconeixement de la JCI de Catalunya era una decisió correcta. En paraules de la que aleshores era presidenta de la Federació Catalana de Joves Cambres:

Va ser en aquell moment quan vam veure que hi havia una possibilitat real de ser reconeguts. Hi haurà qui dirà que això era una demanda, però no era així. Dins les joves cambres hi havia qui ho podia veure bé o malament, però no era una demanda. Aleshores en vam ser tres o quatre els que ho vam veure clar, que vam veure que l'objectiu a aconseguir era bo per a la nostra organització i per al país, i que havíem de tirar per aquí perquè l'alternativa era morir-se.

Quan van retornar a Catalunya, era el moment de traslladar aquesta visió a la resta de membres de les diverses OLM del país. Es volia començar a plantejar la qüestió al Congrés Nacional que se celebraria a Reus a finals d'any. En aquell congrés, Salvi Batlle serà escollit nou president nacional per a l'any 1995. Era el tercer president sorgit de la junta que Fèlix Larrosa havia ideat i, arribat aquest moment, també era plenament conscient que havia de tancar el cicle iniciat amb la unió de les juntes l'any 1993. El nou equip va decidir que Blanca Cabré, com a pastpresidenta nacional, faria el seguiment del procés i informaria dels avenços a la Junta Nacional quan ho estimés oportú. «Érem conscients que calia executar-lo ràpid i de forma discreta per a evitar entrebancs; tampoc no volíem provocar una desil·lusió entre els membres de la JCI de Catalunya si no ho aconseguíem», apunta Salvi Batlle.

La moció per la qual se sol·licitava demanar el reconeixement de la JCI de Catalunya com a ONM va ser aprovada per unanimitat a l'assemblea de mig any celebrada a Tarragona el 6 maig de 1995. Conscients que qualsevol decisió en aquest sentit hauria de ser avalada pels vots de l'assemblea, es va treballar molt bé l'argumentari

pel qual es defensava la unificació de les dues cambres existents més enllà de la gestió. Es va plantejar com la millor sortida per al bon funcionament i la continuïtat de l'organització; la manera en què es duria a terme aquesta sol·licitud es va mantenir en secret per a minimitzar el risc d'imprevistos en el procediment.

2. La norma 3.12 de la JCI. Una oportunitat per al reconeixement internacional

Després de la conversa amb el secretari general de la JCI, havia quedat palès que el reconeixement internacional no era ja una utopia, sinó quelcom que podia materialitzar-se. Si bé els qui es van encarregar de gestionar el procés reconeixen que és una idea que tard o d'hora s'hauria discutit entre els membres de les diverses OLM de la Federació Catalana de Joves Cambres, en aquell moment el reconeixement de la JCI de Catalunya passava a ser un punt destacat de l'ordre del dia, que calia executar en un termini breu de temps. El que d'alguna manera s'havia iniciat amb la unió de les dues federacions l'any 1993 havia de consolidar-se abans d'acabar l'any 1995. Així ho va entendre Salvi Batlle, qui, al Congrés Nacional organitzat l'any 1994 a Reus, prometria en el seu discurs com a nou president nacional que al Congrés Mundial de Glasgow (novembre de 1995) els delegats de la Federació Catalana de Joves Cambres s'asseurien rere el nom de JCI de Catalunya.

Benny Ellerbe havia indicat que el reconeixement no era quelcom impossible. Ara calia veure quina era la forma més adequada de sol·licitar-lo. En aquest sentit, l'estudi a fons de la Constitució de la JCI per part dels qui havien estat assessors legals de la Federació Catalana de Joves Cambres, Joan Sebastià Rodó i Alejandro

Altés, va ser clau per a esbrinar com es podia encarar la consecució d'aquest desig col·lectiu.

2.1. La Constitució de la JCI. Què és una ONM, què és una nació i qui pot ser reconegut com a ONM?

Tal com es pot apreciar en l'article 3.1, secció 2, la Constitució de la JCI concep la nació segons la definició clàssica de Gellner (2006) o Kedourie (1966), que entén que hi ha d'haver una congruència entre aquesta i l'estat al qual pertany. Aquest fet podria haver dificultat el procés normal pel qual tota nova ONM ha de passar si vol ser reconeguda (articles del 3.6 al 3.18), un procés que s'hauria engegat des de zero i que hauria suposat el reconeixement de Catalunya com una ONM desvinculada del que havia estat la Jove Cambra d'Espanya. Fins a aquest moment, només la JCI d'Escòcia constituïa el cas d'una nació sense estat, i seria reconeguda com a ONM l'any 1953. Les Joves Cambres d'Escòcia s'havien separat de la JCI del Regne Unit –aparentment, sense que aquesta darrera s'hi oposés– l'any 1948, però el seu cas no establia un precedent vàlid.

Fragment de la constitució de la JCI. Definició d'ONM i de nació

CAPÍTOL III. ORGANITZACIONS NACIONALS MEMBRES

ARTICLE 3.1. Definicions

SECCIÓ 1. Definició d'E ONM: Les organitzacions nacionals els objectius i activitats de les quals estiguin d'acord amb els propòsits de l'organització seran reconegudes com a organitzacions nacionals membres afiliades potencialment, provisionalment o plenament a l'organització (anomenades ONM a partir d'ara).

SECCIÓ 2. Definició de nació: Per nació s'entendrà, a efectes d'aquesta Constitució, un grup d'habitants d'un país regit per un sol govern nacional, o d'un territori, possessió o àrea, tan apartat geogràficament⁹ de qualsevol

9. Aquest punt està pensat per a aquells països que, en el moment en què es redacta la Constitució de la JCI, eren colònies d'ultramar pertanyents a estats europeus.

ONM amb la qual pugui estar associat que els interessos dels membres individuals de l'OLM (tal com es defineixen a l'estatut 5.1) estiguin millor atesos mitjançant l'afiliació a aquesta organització com a ONM.

ESTATUT 3.2. UNITAT

Respecte a tota sol·licitud d'afiliació, l'organització reconeixerà només una (1) associació nacional per país. Tanmateix, aquesta secció no impedirà l'agrupació de més d'una nació per a integrar una ONM.

Així, doncs, calia ser conscient que, en els termes en què la JCI defineix nació, Catalunya no era considerada com a tal. Per tant, entenent que iniciar una nova ONM amb el nom de JCI de Catalunya facilitava la tasca a aquells que haurien pogut utilitzar aquest argument en contra del seu reconeixement, la Federació Catalana de Joves Cambres va apostar per l'única via a la qual ningú no es podia oposar si el procediment es duia a terme atenent al que preveia la Constitució: el canvi de nom.

Tal com es pot observar en la norma 3.12, existeix un procediment a la JCI que permet sol·licitar una modificació en la nomenclatura d'una ONM ja existent. En cas de voler iniciar aquest procediment, cal «presentar una sol·licitud escrita al secretari general trenta (30) dies abans de la reunió del Comitè Executiu¹⁰ en la qual s'hagi de considerar la sol·licitud». El president i el secretari de l'ONM en qüestió han de provar que l'esmentada sol·licitud és fruit d'una resolució de l'ONM, per la qual cosa han «d'adjuntar les actes de la reunió de l'Assemblea General de l'ONM en la qual s'hagi aprovat la resolució». Finalment, «l'aprovació de la sol·licitud requerirà una majoria de les quatre cinques parts (4/5) dels vots del Comitè Executiu».

10. El Comitè Executiu és el màxim òrgan de decisió de la JCI en l'àmbit mundial. Està integrat pel president mundial, els quatre vicepresidents executius d'àrea, el tresorer, l'assessor legal i el secretari general de l'organització. Es reuneix com a mínim dues vegades l'any a la seu mundial de la JCI, actualment a Saint Louis (Missouri, EUA).

Fragment del manual de normes de la JCI. Nom de l'ONM

CAPÍTOL III. ORGANITZACIONS NACIONALS MEMBRES

NORMA 3.12. Nom de l'organització internacional

SECCIÓ 1. Nom: El nom de tota ONM haurà d'estar estretament associat al de la nació assignada, d'acord amb el que es defineix com a nació a l'article 3.1, secció 2.

SECCIÓ 2. Procediment per a sol·licitar un canvi de nom: Tota ONM potencial, provisional o plenament afiliada que desitgi canviar de nom haurà de presentar una sol·licitud escrita al secretari general trenta (30) dies abans de la reunió del Comitè Executiu en la qual s'hagi de considerar la sol·licitud. El president i el secretari de l'ONM hauran de certificar que aquesta sol·licitud prové d'una resolució de l'ONM i adjuntar les actes de la reunió de l'Assemblea General de l'ONM en la qual s'hagi aprovat la resolució. Per a l'aprovació de la sol·licitud es requerirà una majoria de les quatre cinques parts (4/5) dels vots del Comitè Executiu.

Segons Batlle, hi havia la certesa que l'única manera de ser acceptats com a JCI de Catalunya era el reconeixement des de dins. Emparant-se en l'estatut 3.2, que estableix que «només una (1) organització nacional serà reconeguda per l'organització en una nació», es va sol·licitar el reconeixement de Catalunya restringint l'àmbit territorial sobre el qual podia actuar (Països Catalans) i es va pactar que, en cas que mai no existís la possibilitat d'afiliar i reconèixer la JCI d'Espanya –que actuaria sobre el territori restant–, Catalunya no s'hi oposaria. Així es va demostrar quan, l'any 1999, durant el Congrés Mundial de Canes, la JCI de Catalunya va donar tot el suport a la creació de la Cambra Júnior d'Espanya per part de la Confederació Espanyola de Joves Empresaris (CEAJE), l'afiliació de la qual va ser acceptada l'any 2000 al Congrés Mundial de Sapporo i va ser inclosa com la representació a Espanya de la JCI. Durant tres anys, la JCI de Catalunya i la Cambra Júnior d'Espanya conviuri en una mateixa assemblea general a la JCI. Malauradament, la CEAJE es desafiliaria l'any 2002 i Espanya tornaria a quedar sense representació en la JCI fins al dia d'avui. Salvi Batlle recorda com, en aquell moment, diversos càrrecs de la JCI van dirigir-se a ell per evitar que la JCI de Catalunya s'oposés a l'afiliació provisional d'aquesta

cambrà. De la mateixa manera, explica com, en el transcurs de l'assemblea on s'havia de votar l'ingrés de la nova organització, la delegació de la JCI d'Escòcia va manifestar que el seu vot aniria supeditat a la decisió de la JCI de Catalunya a l'hora de recolzar o no l'afiliació de la Cambra Júnior d'Espanya. Per a Batlle, «el sol fet que membres del Comitè Executiu Mundial de la JCI ens demanessin permís per a afiliar Espanya o que d'altres ONM modifiquessin el sentit del seu vot en funció del que decidís Catalunya és un dels signes més clars de reconeixement».

L'opció de recórrer al canvi de nom tenia encara un altre avantatge: «només» calia que aquest fos aprovat pel Comitè Executiu. És clar que era necessari aconseguir sis dels set vots en joc per tal que la moció prosperés. És clar que un cop aprovada, durant els quatre mesos que restaven per a la celebració del Congrés Mundial, altres ONM haurien pogut impugnar la moció. Però, tot i així, la via oberta per la norma 3.12 era molt més senzilla i ràpida d'escometre que no pas l'inici d'una nova ONM. Optar per la primera significava ratificar una decisió que ja havia pres el Comitè Executiu, i que no admetia contestació, al pròxim Congrés Mundial. La tria de la segona (via articles del 3.6 al 3.18) hauria estat sinònim d'una sèrie d'anys apel·lant a la voluntat de la resta d'ONM reconegudes i de votacions en l'assemblea del Congrés Mundial, on s'haurien frustrat les aspiracions de la Federació Catalana de Joves Cambres d'obtenir el reconeixement internacional. Tal com reconeix Salvi Batlle, «teníem diferents opcions estudiades, però sabíem que no sortiria bé, perquè els mateixos enemics interns ens ho haurien tombat. Per això vam apostar per l'opció 3.12 i és la que vam treballar a fons».

Fragment de la constitució¹¹ de la JCI. Procés per a esdevenir ONM de nova creació

CAPÍTOL III. ORGANITZACIONS NACIONALS MEMBRES

ARTICLE 3.6. ONM POTENCIAL

SECCIÓ 1. DEFINICIÓ: Es definirà com a ONM potencial tota associació dins un país que subscrigui els propòsits de la Jove Cambra Internacional i que actuï per establir una organització nacional membre de la Jove Cambra Internacional al seu país.

SECCIÓ 2. REQUERIMENTS: Tota associació que sol·liciti afiliació com a ONM potencial haurà de complir els requeriments de l'estatut 3.7 i la norma 3.5, i tenir com a mínim una (1) OLM i quaranta (40) membres individuals.

SECCIÓ 3. VISITA A L'ONM: Tota associació que sol·liciti l'afiliació com a ONM potencial haurà d'haver rebut una visita d'un representant de l'organització abans de considerar la seva sol·licitud. Aquesta visita haurà d'haver estat aprovada pel secretari general.

SECCIÓ 4. PRESÈNCIA AL CONGRÉS: No es requereix que l'associació que sol·liciti l'afiliació com a ONM estigui present o sigui representada al congrés en què sol·liciti l'esmentada afiliació.

ESTATUT 3.7. REQUERIMENTS ESPECÍFICS PER A AFILIACIÓ COM A ONM POTENCIAL

SECCIÓ 1. SOL·LICITUD: Tota sol·licitud d'afiliació com a ONM potencial ha de ser rebuda a la seu de la JCI com a molt tard el 15 d'octubre abans del congrés en què es sol·liciti aquesta afiliació. La sol·licitud s'ha de formalitzar emplenant el formulari subministrat pel secretari general, adjuntant-hi els documents i la informació que recolzin la sol·licitud, tal com s'estableix a la norma 3.5.

11. La JCI es regula a través de dos documents legals diferenciats: la Constitució i el Manual de Normes. Malgrat tot, es tracta de dos documents que es complementen, ja que l'existència de Manual de Normes està recollida en la mateixa Constitució. Aquest Manual desenvolupa algunes de les qüestions que recull la Constitució de la JCI, com ara el canvi de nom.

SECCIÓ 2. QUOTES: Tota associació que sol·liciti afiliació com a ONM potencial haurà de pagar les quotes d'afiliació basades en les quotes per membre vigents.

ESTATUT 3.8. DRETS I SERVEIS

SECCIÓ 1. Les ONM potencials no tindran drets de propietat de cap naturalesa en l'organització.

SECCIÓ 2. Les ONM potencials no tindran dret a la paraula ni al vot a les reunions de l'Assemblea General, i s'asseuran en un lloc especialment designat per a elles.

SECCIÓ 3. S'instarà les ONM potencials a participar en els programes i funcions de l'organització.

SECCIÓ 4. Les ONM potencials no tindran dret que se'ls assigni un vicepresident de la JCI. Aquestes ONM rebran serveis de capacitat i desenvolupament de la seu de la JCI i de tota ONM patrocinadora.

ESTATUT 3.9. RENOVACIÓ

L'afiliació potencial pot ser renovada automàticament sempre que l'ONM mantingui una afiliació de com a mínim quaranta (40) membres i pagui anualment la quota d'afiliació a la JCI.

Si una ONM potencial no manté una afiliació de com a mínim quaranta (40) membres o no paga anualment la quota d'afiliació a la JCI, perdrà automàticament l'afiliació potencial sense apel·lació possible.

ARTICLE 3.10. ONM PROVISIONAL

SECCIÓ 1. DEFINICIÓ: Es definirà com a ONM provisional tota associació que hagi estat afiliada com a ONM potencial durant com a mínim un any; per a sol·licitar directament aquest tipus d'afiliació, cal que hagi rebut l'aprovació del secretari general i del vicepresident executiu assignat a l'àrea, així com l'aprovació de l'ONM patrocinadora,.

SECCIÓ 2. REQUERIMENTS: Les associacions que sol·licitin afiliació provisional hauran de complir els requeriments de l'estatut 3.11 i la norma 3.7, tenir una estructura apropiada d'organització i comptar com a mínim amb dues (2) OLM i amb seixanta (60) membres Individuals.

SECCIÓ 3. VISITES A L'ONM: Les associacions que sol·licitin afiliació provisional han d'haver estat visitades per un representant de l'organització i per un representant d'una altra ONM aprovada pel secretari general abans que es consideri la sol·licitud.

SECCIÓ 4. ASSISTÈNCIA AL CONGRÉS: Les associacions que sol·licitin afiliació provisional hauran de ser representades al congrés en el qual desitgin ser afiliades provisionalment, ja sigui per un dels seus membres o per un representant d'una altra ONM, preferiblement de l'ONM patrocinadora esmentada a la secció 3 d'aquest article.

ESTATUT 3.11. REQUERIMENTS ESPECÍFICS PER A ASSOCIACIONS QUE SOL·LICITIN AFILIACIÓ PROVISIONAL

SECCIÓ 1. SOL·LICITUD: Les sol·licituds d'afiliació provisional hauran de ser rebudes a la seu de la JCI com a molt tard el 15 d'octubre abans del congrés en què les organitzacions sol·licitants desitgin ser afiliades provisionalment. Cada sol·licitud s'ha de formalitzar emplenant el formulari subministrat pel secretari general, adjuntant-hi els documents i la informació que recolzin la sol·licitud, tal com s'estableix a la norma 3.7.

SECCIÓ 2. QUOTES: Tota organització nacional que sol·liciti afiliació provisional haurà de pagar quotes per a l'any d'afiliació, de conformitat amb l'estatut 21.1, secció 2. A més, haurà de pagar a l'organització totes les quotes pendents.

ESTATUT 3.12. DRETS

SECCIÓ 1. Les ONM provisionals no tindran drets de propietat de cap naturalesa en l'organització.

SECCIÓ 2. Les ONM provisionals tindran dret a la paraula però no al vot en les reunions de l'Assemblea General, i s'asseuran en un lloc especialment designat per a elles.

SECCIÓ 3. S'instarà les ONM provisionals a participar en els programes i funcions de l'organització.

ESTATUT 3.13. DRET A SERVEIS

S'assignaran vicepresidents de la JCI a ONM provisionals perquè els ofereixin assistència en capacitat i desenvolupament, procurant que s'aconsegueixi l'afiliació plena. Es podrà assignar als vicepresidents la tasca de visitar les ONM provisionals.

ESTATUT 3.14. RENOVACIÓ

L'afiliació provisional podrà ser renovada sempre que l'ONM que sol·liciti aquesta renovació presenti una sol·licitud al secretari general, juntament amb un informe complet de les seves activitats durant el seu any d'afiliació i la recomanació del vicepresident i el vicepresident executiu assignats a l'ONM. Aquesta sol·licitud de renovació serà considerada pel Comitè d'Admissions al Congrés per a l'aprovació final amb el vot de dos terços (2/3) de l'Assemblea General. El període de renovació serà per a un segon i últim període d'un any. Si una ONM provisional no sol·licita afiliació plena ni tampoc renovació de la seva afiliació provisional, perdrà automàticament l'afiliació provisional sense apel·lació possible.

ARTICLE 3.15. ONM afiliada PLENAMENT:

SECCIÓ 1. DEFINICIÓ: Serà afiliada plenament l'associació que hagi estat afiliada com a ONM provisional durant com a mínim un any, o bé hagi complert els requeriments perquè se li atorgui aquest tipus d'afiliació; per a sol·licitar directament aquest tipus d'afiliació, cal que hagi rebut l'aprovació del secretari general, del vicepresident executiu i del vicepresident assignats a l'àrea, així com de l'ONM patrocinadora.

SECCIÓ 2. REQUERIMENTS:

Les associacions que sol·licitin afiliació plena han de presentar un informe que acrediti antecedents raonables d'estabilitat com a organització, la separació clara de les funcions de l'ONM i de les OLM, i un sistema de comunicacions i serveis entre elles, abans que es consideri la seva sol·licitud d'afiliació plena.

Les associacions que sol·licitin afiliació plena hauran de complir els requeriments de l'estatut 3.16 i la norma 3.9, i tenir almenys dues (2) OLM amb un total de com a mínim seixanta (60) membres individuals.

SECCIÓ 3. VISITES A L'ONM: Les associacions que sol·licitin afiliació plena han d'haver estat visitades per un representant de l'organització i per un representant d'una altra ONM si ho sol·licita el president o el secretari general, abans que es consideri la sol·licitud.

SECCIÓ 4. ASSISTÈNCIA AL CONGRÉS: Les associacions que sol·licitin afiliació plena han de ser representades per un dels seus membres al congrés en el qual desitgin ser afiliades plenament.

ESTATUT 3.16. REQUISITS ESPECÍFICS PER A ASSOCIACIONS QUE SOL·LICITIN AFILIACIÓ PLENA

SECCIÓ 1. SOL·LICITUD: Les sol·licituds d'afiliació plena han de ser rebudes a la seu de la JCI com a molt tard el 15 d'octubre abans del congrés en què les organitzacions sol·licitants desitgin ser afiliades plenament. Cada sol·licitud s'ha de formalitzar emplenant el formulari subministrat pel secretari general, adjuntant-hi els documents i la informació que recolzin la sol·licitud, tal com s'estableix a la norma 3.9.

SECCIÓ 2. QUOTES: Tota organització nacional que sol·liciti afiliació plena haurà de pagar quotes per a l'any d'afiliació, de conformitat amb l'estatut 21.1, secció 2. A més, haurà de pagar a l'organització totes les quotes pendents.

ESTATUT 3.17. DRETS I SERVEIS

Les ONM plenament afiliades gaudiran de tots els drets i serveis reservats a un membre de la Jove Cambra Internacional.

ESTATUT 3.18. COMPLIMENT DE LES OBLIGACIONS

Per a complir les seves obligacions davant l'organització, l'ONM haurà d'acatar, en general, el que prescriu aquesta Constitució i Manual de Normes i, en particular, tot el següent:

Inscriure els seus membres, tal com s'estableix a l'estatut 21.2, secció 1. Pagar totes les seves quotes, tal com s'estipula a l'estatut 21.2, secció 3, llevat que hagi arribat a un acord amb el secretari general o el Comitè de Finances per a pagar-les posteriorment, d'acord amb l'estatut 21.2, secció 6.

En cas d'haver-hi un acord per a pagar les quotes posteriorment, d'acord amb l'estatut 21.2, secció 6, complir totes les condicions d'aquest acord. Inscriure en forma completa i exacta els membres, a satisfacció del Comitè de Finances.

Complir totes les altres obligacions financeres pendents amb la JCI en el termini de trenta (30) dies després que la factura hagi estat enviada.

«La via de sortir i ser acceptats per l'assemblea de la JCI des de fora era inviable. França i altres països ho vetarien; havíem de reconvertir l'ONM existent en la JCI de Catalunya» (S. Batlle). Un cop que es va decidir, doncs, treballar en aquesta direcció i amb la de-

cisió unànime de la Federació Catalana de convertir-se en una sola ONM de facto, Salvi Batlle, president nacional, i Blanca Cabré, past-presidenta nacional, van posar en marxa tots els passos per a fer que el reconeixement de la JCI de Catalunya fos possible a finals del curs 1994-1995.

3. El procés de reconeixement internacional de la JCI de Catalunya

Quan, amb Salvi Batlle al capdavant, Blanca Cabré, Joan Sebastià Rodó i Alejandro Altés es posen a treballar per redactar la sol·licitud del canvi de nom de la JCI d'Espanya a la JCI de Catalunya, saben que no n'hi haurà prou d'apel·lar al procediment que permet fer aquest canvi. En la sol·licitud i en l'exposició davant el Comitè Executiu cal demostrar per què es pren aquesta decisió i argumentar que la decisió en qüestió serà beneficiosa per a l'organització. Aquest argumentari s'havia treballat ja en la darrera assemblea nacional per aconseguir el vot favorable dels júnors de la Federació Catalana i consistia a plantejar el reconeixement internacional com una qüestió pragmàtica, i no pas política, si bé no es pot obviar que «existia un desig compartit de poder anar fora com a JCI de Catalunya» (J. Montañés).

L'especificitat de Catalunya no s'havia acabat d'entendre mai dins la JCI; els vicepresidents que havien visitat les OLM durant la dècada dels setanta i vuitanta redactaven informes on es tractava el «tema català» com un problema. Calia canviar la percepció i convertir el «tema català» en una oportunitat. «Era important que el Comitè Executiu de la JCI veiés que no ens aprofitàvem de l'organització i que la nostra no era una aspiració política, sinó que volíem ser reconeguts pel que érem, perquè això ens donava un potencial de

creixement» (S. Batlle). De la mateixa manera, es va decidir convertir la geoestratègia en un argument convincent. És així com es van exposar els casos de Macao o Hong Kong, algunes de les JCI que aportaven més membres a l'organització i que l'any 1999 havien de passar a ser regions administratives especials de la República Popular de la Xina. Aquest fet implicava que s'haguessin d'enfrontar a una modificació del seu estatus d'afiliació plena —o a una nova sol·licitud d'afiliació—, i la solució podia passar pel procediment del canvi de nom al qual Catalunya ara aspirava.

Arribats a aquest punt, el camí per a assolir el reconeixement quedava lluny del que Rodó havia plantejat feia quatre anys. L'objectiu era similar, però s'establí una forma diferent d'arribar-hi. No era un trencament traumàtic. Segons afirma Cabré:

Els termes en què el 1991 es va plantejar aquest reconeixement eren els d'una confrontació que obligava totes les OLM a definir-se en una federació o en una altra. De la manera en què vam arribar a ser reconeguts com una sola JCI, la de Catalunya, ningú es va haver de definir. El nostre va ser un camí natural, el de l'eficiència i la legalització d'una situació concreta. Després venia la ideologia.

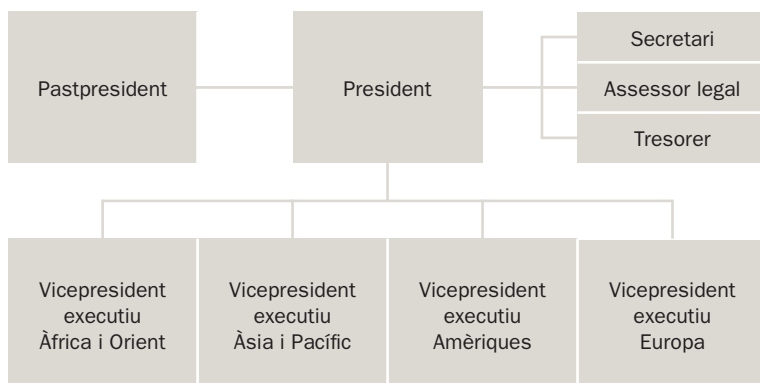
3.1. Del vot a l'assemblea de la Federació a la reunió del Comitè Executiu a Coral Gables als EUA (maig-juny del 1995)

El primer pas després d'obtenir l'aprovació de l'assemblea de la Federació Catalana de Joves Cambres passava, doncs, per reforçar l'estratègia que Cabré i Batlle havien exposat a Ellerbe al Congrés Nacional de la JCI d'Alemanya. Però era un pas que calia fer de la mà de la diplomàcia dins la mateixa organització. Calia parlar amb les persones adequades i donar-los garanties que el reconeixement no formava part de cap boicot a la JCI d'Espanya i que els membres de la JCI de Catalunya eren un col·lectiu responsable que milloraria la seva activitat amb el canvi de nom. El fet d'haver trobat l'argument legal per a sol·licitar-lo i el coneixement per part dels membres del Comitè Executiu del prestigi de Joan Sebastià Rodó com a vicepresident internacional són fonamentals a l'hora d'encarar la defensa de la moció. Batlle reconeix que «el nostre coneixement de la legalitat

i de les persones va ser clau. D'altra banda, gairebé no era necessari que els expliquéssim que ho fèiem bé, perquè ho fèiem bé. La trajectòria d'èxit dels darrers anys ens avalava».

Pel fet que entenien que conèixer i establir relacions amb les persones adequades tindria un pes determinant en la decisió del Comitè Executiu, al juny de 1995, aprofitant un viatge organitzat per la Secretaria General de Joventut als Estats Units, Salvi Batlle es desplaça a la seu de la JCI a Coral Gables (Miami, Florida) per seguir la reunió del Comitè Executiu en què s'ha de debatre la moció sobre el canvi de nom de la Jove Cambra d'Espanya. Es tracta d'una trobada que es produeix durant tres dies; durant els dos primers dies de reunió, el Comitè Executiu –format pel president mundial, el pastpresident, el secretari general, l'assessor legal, el tresorer i els quatre vicepresidents executius– no volia tractar el punt. En paraules de Salvi Batlle, «això va ser un avantatge, perquè em va donar la possibilitat de poder establir una relació més pròxima amb ells».

Organigrama dels membres del Comitè Executiu

Finalment, el 28 de juny, que era el darrer dia en què es reunia el comitè, Batlle va tenir l'oportunitat d'exposar les raons que havien

Reunió del Comitè Executiu en què es debat la moció pel canvi de nom de la JCI d'Espanya a JCI de Catalunya

portat la Federació Catalana de Joves Cambres a demanar el canvi de nom, fonamentades en una realitat sòlida. La petició, segons Rodó, estava molt clara:

Nosaltres ja teníem el títol d'ONM des del 1993 amb la unió d'estructures; ara volíem que el nom es correspongués amb la realitat. Per prestigi propi i per les relacions amb les administracions locals necessitàvem canviar el nom. Però el que era la part executiva, ja la teníem! Teníem el contingut; faltava el continent.

La defensa que va dur a terme Batlle es va centrar en tres eixos: el democràtic, el pragmàtic i l'econòmic. El primer que es volia traslladar al Comitè Executiu era que la sol·licitud debatuda en la reunió era una petició traslladada en nom de totes les OLM que integraven la Federació Catalana de Joves Cambres i responia a un interès legítim de la institució. En segon lloc, calia fer veure al Comitè que la sol·licitud del canvi de nom es fonamentava en la realitat de l'organització a l'Estat espanyol. Amb el canvi de nom, s'argumentava que els joves catalans se sentirien més identificats

Moció aprovada pel Comitè Executiu a Coral Gables (Miami, EUA)

Request for NOM name change:

The Executive was referred to the circulated request from the Jóven Cámara de España requesting that, in terms of Policy 3-12, the name of their NOM be changed to Junior Chamber Catalonia or Joves Cambres de Catalunya, and SG Ellerbe indicated that this request was not in compliance with JCI Policies at this time, as the proposed amendments to Policy 3-12 recommended at this meeting still had to be approved by the Board of Directors.

EVP Garcia moved, GLC Russell seconded, that the request from the NOM of Spain to change its name to Junior Chamber Catalonia (Spain) or Joves Cambres de Catalunya (España), be approved, subject to approval by the Board of Directors at the Congress in Glasgow of Policy 3-12.

Salvi Batlle, National President of Jóven Cámara de España, then addressed the Committee regarding the NOM's request to change its name, noting that this name change had been requested for the past three years. He clarified that the request was not due to any political problem in Spain, which was a democratic country; it was simply that the majority of the members of Jóven Cámara de España were Catalans and wished to be recognized as such. In order to receive the recognition and support of the Catalan Government, the chamber should be named Joven Cambra de Catalunya, which could motivate as many as 700 potential members in Catalonia to join Junior Chamber if they could identify with the name.

In reply to a question on plans to extend the organization to other areas of Spain, NP Batlle stated that extension efforts to areas outside Catalonia had already started and that Andorra would seek affiliation in Glasgow.

Treasurer Dy recognized that historically, Catalonia had always had its own identity separate from the rest of Spain, and for legal reasons, he recommended a change of name for the NOM rather than an amendment to the JCI Policies.

EVP Garcia moved a substitute motion, GLC Russell seconded, that the request from the NOM of Spain to change its name to Junior Chamber Catalonia (Spain) or Joves Cambres de Catalunya (España), be approved.

SG Ellerbe indicated that a 4/5 majority would be needed and that abstentions would not count as votes.

MOTION CARRIED UNANIMOUSLY

amb el projecte i estarien oberts a participar en l'entitat més que no pas si aquesta seguia mantenint el títol de Jove Cambra d'Espanya. Al mateix temps, se cedia a la JCI la potestat per a crear de nou una Jove Cambra a l'Estat espanyol fora del territori històric dels Països Catalans. Per últim, s'exposaven raons econòmiques que beneficiarien l'organització en cas de ser aprovada la nova nomenclatura. La JCI de Catalunya comptaria amb tot el suport per part del Govern català i esdevindria una millor organització, progressaria i assoliria l'excel·lència per la qual ja havia començat a treballar.

Tal com es pot apreciar en el document en què es debat el reconeixement amb el Comitè Executiu, la moció es va aprovar per unanimitat. Dels set vots que estaven en joc (tenint en compte que l'assessor legal no vota), tots van ser favorables, fins i tot el del president mundial, David Hide Oji, que solia mantenir-se neutral en totes les votacions. S'havia aconseguit el suport de quatre cinques parts del Comitè Executiu, tal com requeria la normativa de la JCI. Es reconeixia el canvi d'identitat, amb l'únic requeriment que calia fer referència a l'Estat en què la JCI de Catalunya estava integrada. «Passàvem a anomenar-nos JCI de Catalunya, Spain in brackets, conscients que la referència a Espanya entre parèntesis cauria per si sola amb el temps o tan bon punt la JCI aconseguís fundar una nova ONM en territori espanyol» (S. Batlle). El reconeixement internacional començava a ser una realitat.

3.2. El contingut i el continent. El reconeixement de la JCI de Catalunya com a membre de ple dret al Congrés Mundial de Glasgow de l'any 1995

En quedar aprovada la moció, es va decidir que J. S. Rodó aspiraria a un dels màxims càrrecs de l'organització al Congrés Mundial de Glasgow, el de vicepresident executiu. Aquesta decisió partia d'un doble objectiu a aconseguir. En primer lloc, calia vetllar perquè el reconeixement internacional de la JCI de Catalunya no es veiés amenaçat a les reunions oficials que es convocarien fins al Congrés Mundial, en què la decisió havia de ser ratificada per l'assemblea i Rodó, en tant que candidat, hi podia assistir. D'altra banda, sortís

escollit o no, la seva candidatura per a la vicepresidència executiva com a membre de la JCI de Catalunya, i no ja de la Jove Cambra d'Espanya, visibilitzaria i faria més fort el reconeixement davant els ulls de totes les delegacions presents al Congrés Mundial.

Arribar al Congrés Mundial de Glasgow sense que cap membre de la JCI impugnés la decisió presa en la reunió del Comitè Executiu era vital. Batlle explica que «necessitàvem arribar al moment en què es donava inici a l'assemblea amb el roll call, la crida a l'ordre, i ens anomenessin com a JCI de Catalunya. Si arribàvem a aquest punt sense cap entrebanc, el procés quedava tancat». És per això que entre els mesos de juny i novembre de 1995 no es va fer cap publicitat del que s'havia assolit. Així vam aconseguir que, en el moment en què els antics membres de la JCI que hi podien estar en contra, ara ja senadors,¹² se n'adonessin, el reconeixement ja estigués fet. Es volia evitar que cap institució s'apropiés l'èxit en el reconeixement internacional de l'organització, ja que hauria suposat fer el contrari del que s'havia defensat davant el Comitè Executiu. Com afirma Batlle:

Amb independència dels nostres sentiments o la nostra sensibilitat política, nosaltres vam emprendre el procés del reconeixement de la JCI de Catalunya perquè era bo per a l'organització a casa nostra i a escala mundial. No només ho identificàvem com un anhel personal de reconèixer el nostre país a través de la Jove Cambra, sinó que era una decisió estratègica avalada per les Joves Cambres de Catalunya.

Eficàcia i discreció. Aquest era el lema dels qui treballaven pel reconeixement des que el secretari general de la JCI va confirmar que hi havia la possibilitat d'arribar a Glasgow 1995 com a JCI de Catalunya. I és el que va permetre que les Joves Cambres de Catalunya fossin reconegudes i representades com qualsevol dels altres paï-

12. Els membres destacats de l'organització poden ser anomenats senadors si la seva OLM i l'organització ho consideren oportú. La senadoria és l'honor més alt que es pot concedir a un membre de l'organització de la Jove Cambra. És una manera brillant d'oferir tribut a un individu pel seu esforç, cura i servei excepcional a l'organització ja sigui a escala local, nacional o internacional.

sos que integraven la JCI. Es complia així la promesa que Salvi Batlle havia fet en el seu discurs d'investidura com a president nacional l'any 1994 a Reus. Un any més tard, com reconeix en un to distès, ja era «Salvi Batlle, últim d'Espanya, primer de Catalunya».

No obstant això, el camí de la nova ONM no seria senzill. Es va rebre la pressió d'antics membres de les ONM de França i Bèlgica, que acusaven la JCI de Catalunya d'haver-les traït i demanaven esmenar el canvi de nom i tornar a l'anterior JCI d'Espanya. Si bé no contradiuen la validesa del procediment pel qual la JCI de Catalunya ha estat reconeguda, sí que posen en qüestió una futura carrera internacional dels membres de l'organització. Malgrat aquests fets, la JCI de Catalunya no es farà enrere. És més, estarà determinada a demostrar que està preparada per a actuar en el si de la JCI com una ONM més. Ho farà, primer, exercint la seva sobirania amb l'apadrinament de la creació de la JCI d'Andorra, que seria afiliada plenament després de complir tots els requeriments en el termini d'un any –i no en tres anys– al Congrés Mundial de Hawaii (1997). Es demostrava, així, la voluntat de la JCI de Catalunya de fer créixer l'organització i contribuir a la divulgació del moviment júnior en altres països. El veto imposat pels qui no havien vist amb bons ulls el reconeixement de Catalunya es va aixecar a partir d'aleshores i la JCI de Catalunya va agafar un rol encara més protagonista dins l'organització internacional. Aquest fet formava part de la trajectòria d'una entitat que, com qualsevol altra de les ONM que integraven la JCI, duia a terme la seva activitat de manera normalitzada. El reconeixement internacional, juntament amb el compromís i la participació ciutadana de l'organització i la seva tasca de formació de joves al servei de la comunitat, van fer la JCI de Catalunya mereixedora de la Creu de Sant Jordi l'any 1996.

3.3 Les claus del reconeixement de la JCI Catalunya

Tots els membres que van ser actors importants en el procés de reconeixement internacional de la Jove Cambra de Catalunya coincideixen a destacar que, si la Federació Catalana de Joves Cambres no hagués fet una bona feina durant els anys previs, el reconeixement no s'hauria aconseguit. Per a Blanca Cabré, la visibilitat de l'organització en l'àmbit internacional entre 1992 i 1995 va ser fo-

Congrés Mundial de Glasgow (1995), en què la JCI de Catalunya seu a l'assemblea reconeguda com a ONM

namental per a l'admissió de la sol·licitud del canvi de nom a tràmit. Cabré reconeix que ser presents en les conferències d'àrea i els congressos mundials i tenir la voluntat de ser participants del moviment internacional de la JCI va ser clau per dos motius:

En primer lloc, ens va donar visibilitat a fora. Van veure que fèiem coses, que fèiem programes; vam començar a presentar programes a premi, a participar en els tallers i els cursos de formació... Fora van veure que hi havia una sèrie de joves cambres que ells no sabien que eren de Catalunya; només sabien que eren d'Espanya, que eren potents i que hi havia sempre les mateixes cares.

En segon lloc, va servir per a establir llaços entre les diferents joves cambres del territori. Això s'aconsegueix molt millor quan surts de Catalunya que no pas quan hi coincideixes. Perquè aquí, encara que hi hagi el Congrés Nacional i es col·labori entre les diferents OLM, després cadascú va amb la seva OLM. En canvi, anant fora, s'estableixen molt bones relacions i això ajuda molt a l'hora de treballar junts després, que és el que vam fer de forma continuada a partir de 1993.

Generalitat de Catalunya

*El Govern, en la sessió tinguda
el dia 30 d'abril de 1996,
acordà de concedir a*

*Federació Catalana
de Joves Cambres
la CREU DE SANT JORDI*

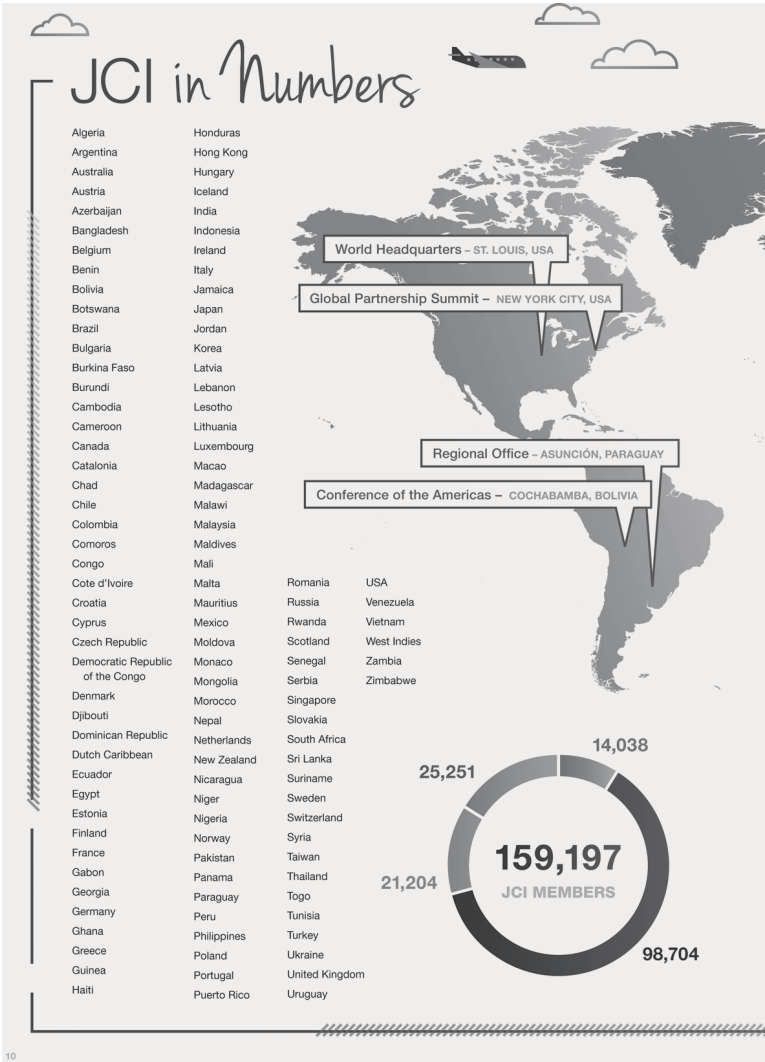
Entitat que representa l'esforç conjunt de Joves Cambres de Catalunya, les quals s'han distingit per desenvolupar al llarg de molts anys una tasca eficaç al servei de Catalunya des del seu compromís i participació en múltiples campanyes, com també en una considerable tasca de formació de gent jove al servei de la comunitat.

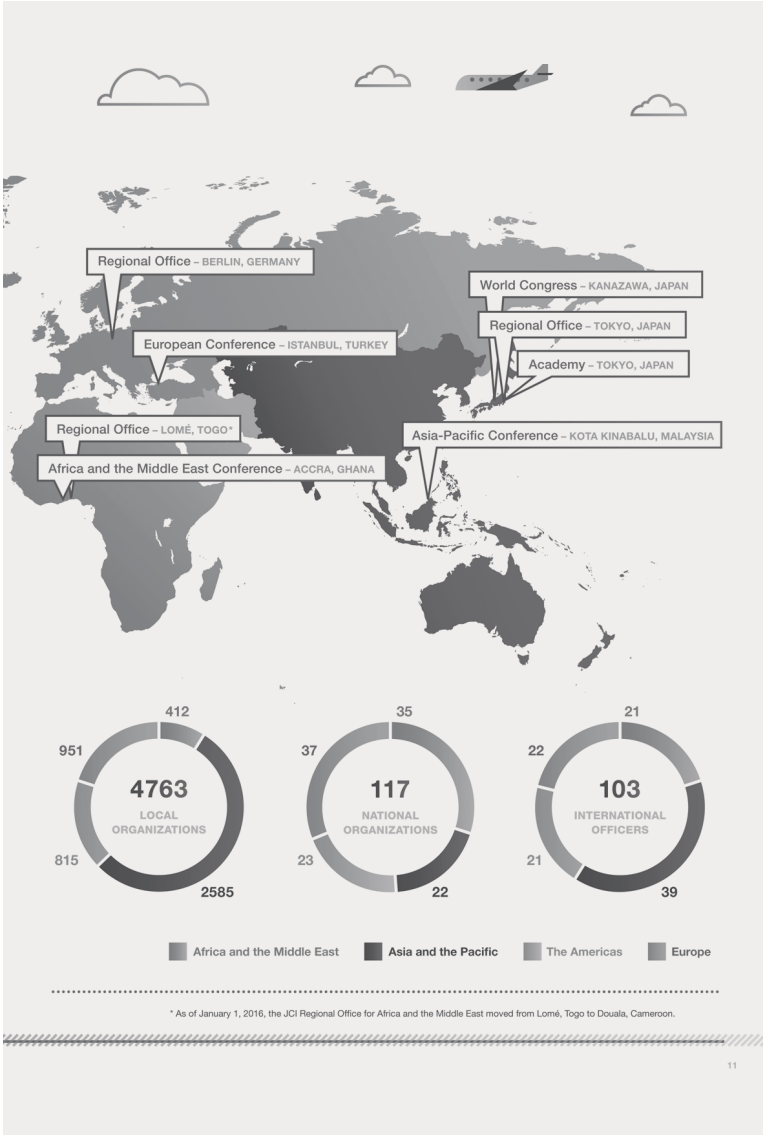
Barcelona, 28 de juny de 1996

El President,

*El Secretari
del Govern,*

JCI Annual Report 2015. Es pot apreciar com Catalunya figura entre els països membres, de la mateixa manera que no ho fa Espanya.

Per a Josep Montañés, que l'any 1996 rellevaria Salvi Batlle en la presidència nacional de la, ara ja sí, JCI de Catalunya, «el reconeixement internacional era una voluntat, però no era l'únic que motivava la nostra acció. El que ens movia era el fet de creure en els valors i en el que significa la JCI, així com treballar per aplicar-los a les nostres ciutats i al país». Per a esdevenir l'organització d'èxit que s'havia perseguit ser, amb el reconeixement o sense el reconeixement, calia anar complint una sèrie d'etapes i demostrar la bona feina d'una manera continuada en el temps. La JCI de Catalunya ho va seguir fent i no es va quedar aturada en el reconeixement. Si haguessin abandonat tota activitat, «hauríem estat desafiliats, com va ocórrer l'any 2002 amb la Cambra Júnior d'Espanya» (J. Montañés). En canvi, la JCI de Catalunya va aconseguir ser la millor ONM entre el grup de països de fins a mil membres i encara avui pot presumir d'haver mantingut aquesta fita.

4. Els elements del reconeixement internacional

L'actuació de la JCI havia estat i seria rellevant. «Ens veien com a gent seriosa; més endavant, quan la JCI de Catalunya va organitzar el Congrés Mundial de Barcelona i Salvi Batlle va accedir al càrrec de president mundial, ja no ens podien dir res» (J. S. Rodó). En aquesta afirmació, Rodó assenyalava una de les oportunitats més importants que el reconeixement internacional va obrir a la JCI de Catalunya: la capacitat d'organitzar els esdeveniments internacionals de l'entitat, que necessitaven el suport d'altres institucions, com ara la Generalitat, la qual, des que la Jove Cambra portava el nom de Catalunya al món, podia destinar més fons al finançament d'aquests programes. Segons Montañés, que el 2001 seria l'encarregat de dirigir l'organització del Congrés Mundial de Barcelona, «el que canvia amb el reconeixement internacional és que podem pensar seriosament a organitzar una conferència europea o un congrés mundial».

Com el lector deu haver pogut comprovar, la JCI de Catalunya forma part d'un entramat internacional que sobrepassa el centenar de països. No es tracta d'una organització juvenil particular que estableix llaços amb altres organitzacions similars en l'àmbit mundial. Forma part d'un engranatge global mogut per una única missió: donar als joves possibilitats de desenvolupar-se que els permetin contribuir a crear un canvi positiu en la societat. La JCI de Catalunya vetlla per traslladar aquesta missió dins el seu àmbit territorial i, en aquest

sentit, formula una sèrie d'objectius entre els quals hi ha el de promoció les relacions internacionals dins la JCI.

Objectius principals de la JCI Catalunya

- Coordinar les actuacions d'àmbit nacional de les joves cambres locals
- Fomentar la consecució dels objectius que proposa la JCI en els diferents camps d'oportunitats
- Vetllar pel creixement de l'entitat
- Proporcionar els mitjans necessaris per a facilitar la formació dels membres
- Actuar com a òrgan d'informació intern
- Promocionar les relacions internacionals dins la JCI

Cal emmarcar en aquest darrer objectiu el desenvolupament dels tres aspectes que el reconeixement internacional de la JCI de Catalunya impulsaria: la formació, amb l'assistència de membres de l'organització a les acadèmies de Göteborg i del Japó; l'organització d'esdeveniments, amb el Congrés Mundial de Barcelona (2001) i la Conferència Europea de Tarragona (2011), i la carrera internacional de júnior com Salvi Batlle, Josep Montañés, Josep Plassa, Àlfred Pitarch o Òscar Hijosa. En relació amb aquest darrer punt, és necessari destacar la presència més o menys continuada de membres de la JCI en càrrecs internacionals de l'organització entre 1998 i 2016. Optar a aquests càrrecs des de la JCI de Catalunya i representar la JCI al món forma part d'aquella normalització tan desitjada que es va esdevenir amb el reconeixement internacional l'any 1995.

Càrrecs de la JCI Catalunya en l'àmbit internacional (1998-2016)

- 1998. Salvi Batlle. Vicepresident internacional (Reus)
- 2000. Salvi Batlle. Vicepresident executiu internacional (Reus)
- 2002. Salvi Batlle. President mundial de la JCI (Reus)
- 2003. Josep Montañés. Vicepresident internacional (Sabadell)
- 2008. Josep Plassa. Vicepresident internacional (Igualada)
- 2013. Àlfred Pitarch. Vicepresident internacional (Reus)
- 2015. Òscar Hijosa. Vicepresident internacional (Tarragona)

Salvi Batlle al Congrés de Las Vegas com a President Mundial de la JCI

Seria injust no fer menció, però, del cas de Salvi Batlle, qui, després de tenir un paper molt actiu en el reconeixement de la JCI de Catalunya i de veure amenaçada la seva carrera dins l'organització per aquest fet, l'any 2001, durant el Congrés Mundial celebrat a Barcelona, va ser proclamat president mundial per al 2002 i va accedir així al càrrec de més visibilitat de la JCI. La senyera onejava a la seu de l'organització al costat de la bandera dels Estats Units i la de la JCI, i en els actes oficials com a president mundial se'l presentava com «our world president, Salvi Batlle, from Reus, Catalonia». És en aquests moments en què els impulsors del reconeixement de la JCI de Catalunya van prendre consciència de la dimensió del procés que la tardor de 1994 es va decidir emprendre.

Catalunya ho va fer bé. Catalunya ho fa bé i això li reporta també la possibilitat d'organitzar dos dels esdeveniments més importants que la JCI celebra anualment durant les primeres dècades del segle XXI. A l'esforç dels júnors dels anys noranta, s'hi sumarà el d'una nova generació de joves que ja viu el fet d'anar pel món amb el nom

Façana de la seu de la JCI a Coral Gables, Miami. Durant l'any 2002 la seu es traslladaria de nou a Saint Louis (Missouri, EUA)

de Catalunya amb normalitat. Aquestes dues trobades en l'àmbit internacional són les conferències d'àrea per a cadascuna de les àrees en què s'estructura la JCI (Europa, Àsia-Oceania, Àfrica i les Amèriques) i els congressos mundials, i serveixen tant per a reconèixer la tasca de les diverses OLM i ONM com per a posar en comú les propostes que aquestes han desenvolupat al llarg de l'any i escollir un eix temàtic de cara als programes de l'any següent en funció dels camps on la JCI creu que és necessari un èmfasi més important.

Esdeveniments de la JCI organitzats per la JCI Catalunya (2001-2016)

- 2001. Congrés Mundial a Barcelona
- 2010. Public Relation Media Master Class a Sitges
- 2011. Public Relation Media Master Class a Tarragona
- 2011. Conferència Europea a Tarragona

L'any 2000, Josep Montañés recull al 55è Congrés Mundial a Sapporo el testimoni per organitzar el Congrés Mundial de Barcelona

La possibilitat d'organitzar un congrés mundial a Barcelona comença a agafar força quan l'any 1994 es retira la candidatura de la JCI Reus per a organitzar una conferència europea. És una decisió estratègica per a permetre que Grècia sigui qui aculli la conferència en qüestió i que respon a les aliances forjades dins l'arc mediterrani de la JCI. Tres anys més tard, el 1997, s'inicien de nou els contactes amb la Junta Mundial de la JCI per tal de valorar la possibilitat d'acollir algun esdeveniment internacional a Catalunya. Aquestes negociacions culminaran amb l'aprovació de la candidatura presentada per la JCI de Catalunya per a organitzar el 56è Congrés Mundial de la JCI. L'any 2001, més de quatre mil delegats d'arreu del món vindran a Catalunya amb motiu de la celebració d'aquest congrés, que, encara avui, es recorda com un dels millors que s'han organitzat mai. Durant aquests darrers anys, només Turquia o Tunísia han acollit un esdeveniment d'aquesta envergadura entre els països que formen l'arc mediterrani de la JC.

Deu anys després del Congrés Mundial de Barcelona, la JCI de Tarragona recolliria el bagatge de tot el que la trobada havia representat

i acolliria la Conferència Europea. El nomenament va arribar l'any 2009, en el marc de la Conferència Europea de Budapest. Més de dos mil júnors van assistir a l'esdeveniment, que rebria ponents com Anatoli Kárpov, mestre internacional d'escacs i set vegades campió del món, i Federico Mayor Zaragoza, exdirector general de la UNESCO i president de la Fundación para una Cultura de Paz. A més, durant la Conferència, la JCI de Catalunya passaria a agermanar-se amb la JCI d'Escòcia en el marc del Twinning Program de la JCI. Les raons que donaria la JCI d'Escòcia per a propiciar aquest agermanament estaven basades en les característiques comunes compartides pels dos països:

*The reason for twinning with JCI Catalonia, is a sharing of a unique political situation, in that in Scotland we are a nation without our own state in the same way that Catalonia sits within Spain. Together we hope to support each other, both countries were members of JCI before the rest of the state to which they belong.*¹³

Celebrar esdeveniments com aquests a Catalunya és important per a l'ONM, no només per a oficialitzar el seu reconeixement, sinó també per a donar-lo a conèixer a la societat i als mateixos júnors. Montañés reconeix que, dins el moviment júnior a Catalunya, els membres que es desplacen a conferències europees o congressos Mundials són una minoria. Per a ell és necessari anar fora per veure el que realment s'ha aconseguit, ja que «fins que no vas a una assemblea i veus que estàs assegut al costat de Canadà, no ets conscient de què significa el reconeixement».

D'altra banda, la magnitud d'aquestes trobades i la nombrosa assistència de membres provinents dels més de cent països integrants de la JCI és una manera única de donar a conèixer Catalunya. Segons Magí Senserrich, president nacional l'any 2015, «el Congrés Mundial va posicionar Barcelona i Catalunya al mapa de la JCI.

13. «JCI Scotland and JCI Catalonia sign twinning agreement at European Conference in Tarragona, June 2011». Disponible en línia a: <http://www.jciscotland.org.uk/Blog/Post/12/JCI-Scotland-and-JCI-Catalonia-sign-twinning-agreement-at-European-Conference-in-Tarragona,-June-2011>.

Sopar de Gala a la Conferència Europea de la JCI organitzada a Tarragona (2011)

Molts membres encara el recorden». Per a Xavier Bielsa, president de l'ONM durant l'any 2016, el problema i alhora principal virtut de la JCI resideix en el seu dinamisme: «La gent que hi ha ara a la JCI no és la mateixa que hi havia l'any 2001 i, en el futur, caldrà de nou estar atents per a donar-nos a conèixer.» Tant Senserrich com Bielsa reconeixen que la situació política actual ha motivat que més gent conegui què és Catalunya i quina és la seva situació política. Potser per això, a les trobades internacionals alguns membres pregunten «Where is Spain?», a la qual cosa la JCI de Catalunya respon que va desaparèixer l'any 2002 i que el desig de l'organització catalana seria que sorgís de nou, sempre respectant l'ONM existent, tal com la JCI de Regne Unit respecta la d'Escòcia.

Si bé els membres actuals de l'entitat ja estan familiaritzats amb la JCI de Catalunya, potser a causa de la problemàtica existent amb el reconeixement de la mateixa nació per part de l'Estat al qual pertany, encara se sorprenden quan, fora de l'àmbit dels congressos i les reunions són tractats com a ciutadans d'un país. En el relat de

Representació de la JCI Catalunya al Congrés Mundial de Kanazawa (Japó, 2015)

Magí Senserrich sobre la seva experiència a l'Acadèmia del Japó, no hi falta la sorpresa o l'impacte que suposa ser tractat com a membre d'un país normal:

Recordo que, durant la meva estada al Japó, ens van portar a una escola. En arribar, la senyera era entre les banderes d'altres països. Allà vam fer unes activitats amb els nanos, que feien preguntes a cada participant sobre el seu país... Em vaig sentir orgullós de formar part de la JCI, perquè és tota una experiència actuar de tu a tu amb els altres països.

Xavier Bielsa destaca un dels punts del credo de l'organització: «Creiem que la germanor entre els homes transcendeix la sobirania de les nacions.» Les trobades internacionals propicien aquesta germanor i permeten que la JCI de Catalunya s'expliqui com ho fan la resta d'ONM del món. En paraules de Senserrich: «Nosaltres som conscients que a través de la nostra activitat podem fer diplomàcia, que podem explicar la nostra cultura, les nostres tradicions.» Això no significa que el reconeixement internacional de l'organització pugui instrumentalitzar-se per raons polítiques. No era l'objectiu l'any

1995 i no ho és vint-i-un anys després. La JCI és apartidista, no pas apolítica, i, per tant, no s'ha posicionat a favor o en contra que Catalunya sigui un país independent o no, però sí que ho ha fet a l'hora de donar suport al dret a decidir. Segons Senserrich:

Tenim un perfil de júnior molt divers. Però creiem que hem d'estar a favor del debat democràtic i de la potestat dels pobles de decidir el seu futur. I com que som a les Nacions Unides, amb un conveni amb la UNESCO, etc., creiem que estem en l'obligació moral i ètica de defensar-ho i d'estar a favor de la participació democràtica, mentre un procés polític sigui pacífic i democràtic.

Sigui com sigui, el que és cert és que la JCI de Catalunya ha obert un camí per a aquelles altres organitzacions que aspirin a ser reconegudes internacionalment. Si bé és cert que la casuística del reconeixement internacional de la JCI és força particular, hi ha lliçons que es deriven d'aquest procés i que poden ser d'ajut a entitats que persegueixin aquest mateix objectiu

5. Aprenentatges

Els punts que s'assenyalen a continuació s'han elaborat d'acord amb l'experiència compartida dels qui van engegar i assolir el procés de reconeixement de la JCI de Catalunya. Tots ells coincideixen en el moment d'extreure les lliçons o aprenentatges que va suposar el fet d'encarar la consecució de la tasca que aquesta publicació ressenya.

1. La voluntat d'esdevenir reconegut

Potser aquest és un punt que resulta obvi per al lector que, a l'hora de resseguir aquest cas, busca una pauta per a internacionalitzar la seva entitat. El fet és, però, que, sense el suport dels membres que l'any 1994 integraven la Federació Catalana de Joves Cambres, potser la JCI de Catalunya mai no hauria existit a ulls del món. Potser ho hauria fet més endavant. Potser hauria desaparegut com a conseqüència de tenir un nom, el de Jove Cambra d'Espanya, que no s'adequava a l'àmbit d'actuació de les OLM.

2. La desaparició de l'organització a l'Estat espanyol

Els membres esmentats són conscients que, en cas que la Jove Cambra d'Espanya i les OLM de fora del territori català haguessin

mantingut l'activitat, hauria estat molt complicat, si no impossible, obtenir el reconeixement internacional. És conegut que, en l'àmbit global, els estats nació vetllen per mantenir l'ordre establert i no són proclius a acceptar peticions de reconeixement provinents de nacions sense estat o regions on aquesta mena de decisions puguin generar un conflicte diplomàtic amb l'estat. Fins i tot en el cas del reconeixement de la JCI de Catalunya, quan en l'àmbit operatiu feia ja gairebé tres anys que la JCI d'Espanya no existia, «es va tenir França totalment en contra. I no va passar el mateix amb Alemanya perquè hi havia una amistat personal» (B. Cabré).

3. Conèixer els interlocutors; les relacions internacionals

Les complicitats personals entre els membres de l'organització i el fet de teixir xarxa són fonamentals a l'hora de trobar aliats que donin suport al procés de reconeixement. Precisament perquè hi havia una amistat personal amb qui l'any 1995 presidia la JCI d'Alemanya, aquesta ONM no va posar problemes al reconeixement de la JCI de Catalunya. Potser no entenien bé per què es deixava perdre la marca Espanya o quin interès podia tenir una ONM a veure reduït el seu àmbit d'actuació. El cas és, però, que es van mantenir neutrals i van respectar el desig de la JCI de Catalunya de ser reconeguda com a tal. El mateix ocorreria amb la JCI del Japó o la JCI dels Estats Units. No era un fet casual perquè, durant els anys previs al reconeixement, les relacions internacionals havien estat una prioritat dels membres de la Federació Catalana de Joves Cambres i van esdevenir un punt estratègic de les juntes que la van presidir entre els anys 1993 i 1995. I aquestes relacions no s'han abandonat en els més de vint anys que fa que la Jove Cambra de Catalunya és reconeguda com un igual entre els companys de l'organització. Mantenir un bon clima de relació amb les diverses ONM de la JCI, conèixer els membres que ocupaven els òrgans de decisió i defensar la moció de forma presencial va ser clau a l'hora de plantejar l'estratègia per a obtenir el reconeixement.

4. Estudiar el marc legal amb profunditat

Estudiar la normativa que regula l'organització en l'àmbit internacional i detectar-hi possibles vies per a obtenir el reconeixement és una acció imprescindible si de veritat es desitja iniciar aquest procés. Cal no donar per fet que el reconeixement no és possible i trobar aquells punts interpretables que permetin, arribat el moment, defensar la legitimitat de la sol·licitud d'acord amb el que estableix la legislació vigent.

5. La feina ben feta i la visibilitat d'aquesta feina

Com s'ha apuntat en aquestes pàgines, la moció per a aprovar el canvi de nom de la JCI d'Espanya, si les JCI de Catalunya no haguessin treballat bé, no hauria prosperat. No es pot pretendre ser reconegut sense fer la feina bé, ni localment ni internacionalment. Segons Josep Montañés, un dels punts que va fer que la sol·licitud de la JCI de Catalunya fos considerada era l'existència d'un grup de gent que tractava d'organitzar un conjunt de joves cambres locals que funcionaven molt bé, cosa que es demostrava ensenyant-ho a altres països a les conferències europees i als congressos mundials, guanyant premis i fent palès que s'estava implicat activament amb l'organització mundial. En una entitat com la JCI, que promou l'emprenedoria, el compromís i el treball per la comunitat, si no s'hagués fet això, hauria estat molt complicat obtenir el reconeixement.

6. El pragmatisme del reconeixement: la millor decisió possible per a l'organització

Cal demostrar tant a l'organització nacional com a la internacional que l'obtenció del reconeixement suposarà una millora efectiva del seu funcionament. Es poden argumentar raons econòmiques, com l'accés a subvencions públiques en el cas de les organitzacions sense ànim de lucre, i motius relacionats amb la millora dels recursos humans, en aquest cas, l'adhesió de nous membres a l'entitat.

7. Actuar amb eficàcia i discreció

En processos de negociació tan delicats com els d'un reconeixement internacional, cal executar cada moviment posant especial atenció a les conseqüències que pot generar. En paraules de Salvi Batlle: «Vam fer prevaldre el reconeixement internacional per sobre de la difusió mediàtica.» Haver fet pública l'aprovació de la moció per la qual el 28 de juny de 1995 la JCI de Catalunya passava a ser reconeguda internacionalment hauria suposat un avantatge per a aquells membres o ONM que podrien haver impugnat el recorregut de la moció en qüestió i haver evitat que fos ratificada al Congrés de Glasgow. De la mateixa manera, haver vinculat la petició del reconeixement a qualsevol demanda nacionalista en el context de la JCI hauria suposat el rebuig de la sol·licitud per part del Comitè Executiu. L'èxit en el reconeixement de la JCI de Catalunya va venir marcat per aquesta premissa —eficàcia i discreció—, que els membres encarregats de les negociacions van conservar en tot moment. Donar la informació necessària a qui la necessita i actuar de manera eficient considerant tots i cadascun dels punts desenvolupats sobre aquestes línies va ser decisiu per tal que Catalunya avui parli de tu a tu amb Alemanya, els Estats Units o el Japó en el marc de la JCI.

6. Fonts documentals

ALBAREDA, A. Entrevista personal, 8 de juliol de 2016.

BALASCH, R.; Gil, M. (2009). *JCI, fàbrica d'emprenedoria 1964-2009*. Barcelona: Fundació Privada de Joves Cambres de Catalunya i Clip-media Comunicació.

BATLLE, S. Entrevista personal, 27 de juny de 2016.

BATLLE, S. Entrevista personal, 13 de juliol de 2016.

BIELSA, X. Entrevista personal, 8 de juliol de 2016.

CABRÉ, B. Entrevista personal, 30 de juny de 2016.

GELLNER, E. (2006) *Nations and nationalism*. Oxford: Blackwell publishing.

INIESTA, J. Entrevista personal, 13 de juliol de 2016.

Jove Cambra Internacional de Catalunya (2016).

Disponible en línia a: <http://www.jci.cat>.

Junior Chamber International (2015). *Constitution and Policy Manual*. Disponible en línia a: http://www.jciuk.org.uk/files/000317/2015%20JCI%20Constitution%20and%20Policy%20Manual_EN.pdf.

Junior Chamber International (2016).

Disponible en línia a: <http://www.jci.cc>.

Junior Chamber Internacional United Kingdom (2016).
Disponible en línea a: <http://www.jciuk.org.uk>.

KEATING, M. (1996). *Nations against the state: the new politics of nationalism in Quebec, Catalonia and Scotland*. Basingstoke, Hampshire: Palgrave Macmillan.

KEDOURIE, E. (1985.) *Nacionalismo*. Madrid: Centro de Estudios Constitucionales.

MONTAÑÉS, J. Entrevista personal, 12 de juliol de 2016.

MORAGAS, J. Entrevista personal, 27 de juny de 2016.

MORAGAS, J.; MORAGAS, C. (2009). *Jove Cambra de Reus. 40 anys*. Reus: Jove Cambra de Reus.

PLANAS, J. *Jove Cambra: una història de joventut i civisme en el context de la transició democràtica*. Manuscrit inèdit.

RODÓ, J. S. Entrevista personal, 13 de juliol de 2016.

SENSERRICH, M. Entrevista personal, 8 de juliol de 2016.

7. Annex. Cronograma del procés d'internacionalització de la JCI de Catalunya

1965: Després d'uns primers contactes amb delegats europeus de la JCI, es constitueix la Jove Cambra de Barcelona, amb caràcter local i nacional, legalitzada el 1966 pel Govern civil.

1967: Neix la Federació de Joves Cambres d'Espanya, amb Josep Pujades com a primer president, i se celebra una reunió de presidents europeus a Barcelona.

1971: Se celebra el primer esdeveniment internacional de la JCI a l'Estat, la Conferència Europea de Barcelona.

1976: Les joves cambres catalanes comencen a treballar conjuntament, de forma oficial, tot i que sota el nom de Agrupación Regional de Jóvenes Cámaras de Cataluña.

1981: Les joves cambres catalanes passen a anomenar-se Federació Catalana de Joves Cambres (FCJC), però no és fins a l'any següent que són reconegudes com a federació definitiva per part de la Jove Cambra d'Espanya (FEJC).

1987: Per primera vegada la FCJC disposa de seu social i es professionalitza la secretaria.

1990: La JCI perd presència arreu de l'Estat amb la desafiliació d'OLM com Bilbao, Alacant, la Corunya, Madrid, Santa Cruz de Tenerife, Sevilla, Saragossa, Valladolid, Torrelavega i València, i queda relegada a les OLM que integren el territori català.

1991: Joan S. Rodó, president de la Federació Catalana l'any 1990, presenta al Congrés Nacional un llibre blanc en què exposa el desig que la Federació Catalana de Joves Cambres esdevingui organització que es complementi amb la Jove Cambra d'Espanya, però que gaudeixi de certa llibertat en el seu funcionament.

1992: Es convoca per primera vegada el congrés anual de la FEJC i la FCJC, conjuntament.

1993: En l'assemblea de fi d'any celebrada al mes de gener, els membres de la Federació Catalana de Joves Cambres accepten en assemblea sobirana l'absorció de tots els drets i deures de la Jove Cambra d'Espanya i assumeixen els deutes i compromisos de pagament que hagi pogut contraure, així com la seva adscripció a la JCI. Se celebra a Lleida l'European Presidents Meeting (EPM), la trobada dels presidents de les diverses ONM d'Europa.

1994: S'envia una carta al vicepresident executiu de l'àrea d'Europa, Thomas Clear, en què es manifesta a la JCI la decisió de concentrar els esforços de la Federació Catalana a cuidar les OLM que segueixen actives al territori i de deixar en mans de l'ens internacional la responsabilitat de vetllar per l'extensió de la Jove Cambra fora de Catalunya.

1995: L'assemblea de mig any de la Federació Catalana aprova una moció per la qual se sol·licita demanar el reconeixement de la JCI Catalunya com a ONM. A finals de juny, la Junta Mundial de la JCI, celebrada a Miami, reconeix la Jove Cambra de Catalunya com a organització internacional. Al Congrés Mundial a Glasgow (Escòcia), la JCI de Catalunya hi és reconeguda i representada com qualsevol dels cent vint-i-tres països que formen la JCI arreu del món.

1996: La Generalitat de Catalunya concedeix la Creu de Sant Jordi a la JCI pel compromís, la participació ciutadana i la tasca de formació de joves al servei de la comunitat.

1997: Es comencen importants contactes a alt nivell de la JCI, per tal de valorar la possibilitat d'acollir algun esdeveniment internacional a Catalunya.

1998: Salvi Batlle (Reus) és escollit vicepresident internacional.

1999: Durant el Congrés Mundial de Canes (França), s'aconsegueix l'organització del 56è Congrés Mundial de la JCI a Catalunya.

2000: Salvi Batlle (Reus) és escollit vicepresident executiu internacional.

2001: Amb la participació de totes les joves cambres catalanes se celebra el 56è Congrés Mundial de la JCI a Barcelona, amb l'assistència de més de quatre mil delegats vinguts de tots els racons del món. Salvi Batlle és escollit el primer president mundial català de l'organització.

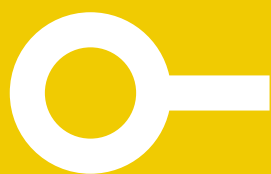
2003-2005: La JCI segueix el procés de desenvolupament segons el Pla Estratègic 2000-2005 amb la voluntat d'estendre's per tot el territori català, participar en l'àmbit internacional de l'organització i seguir facilitant l'oportunitat d'aprendre a joves compromesos amb la comunitat. Josep Montañés (Sabadell) és escollit vicepresident internacional.

2008: Josep Plassa (Igualada) és escollit vicepresident internacional.

2009: Durant la Conferència Europea de Budapest, s'escull Tarragona com a seu de la Conferència Europea de 2011.

2011: Amb la participació de totes les joves cambres catalanes s'organitza a Tarragona la Conferència Europea de Joves Cambres.

2013-2016: La Jove Cambra de Catalunya segueix participant activament en els esdeveniments internacionals de l'organització. Durant aquest període, Àlfred Pitarch (Reus, 2013) i Òscar Hijosa (Tarragona, 2015) són escollits vicepresidents internacionals.

La tendència de les organitzacions catalanes a treballar en xarxa amb organismes internacionals és una realitat que creix dia a dia. Amb l'objectiu de documentar-ho, donar-hi continuïtat i oferir-ho a totes les entitats que creuen en la importància de la presència internacional, la FOCIR ha volgut recollir en aquesta col·lecció models de reconeixement internacional promoguts des de la societat civil del nostre país.

La col·lecció «Casos d'internacionalització» vol oferir així diferents fulls de ruta que han seguit algunes organitzacions catalanes en el seu camí cap al reconeixement global. La col·lecció està pensada com un recurs pedagògic que ha d'ajudar el conjunt del teixit associatiu català a definir les seves pròpies estratègies i superar les dificultats per participar amb veu pròpia a les seves branques internacionals.

La publicació que teniu a les mans, *El reconeixement internacional de la Jove Cambra Internacional de Catalunya*, constitueix el setè número de la col·lecció i és fruit de la recerca i el treball de la Carlota M. Moragas Fernández. S'hi analitza el procés i les vies que la Jove Cambra Internacional de Catalunya va emprendre per aconseguir reeixir com a subjecte nacional dintre la Junior Chamber Internacional (JCI). L'any 1995, la JCI de Catalunya va culminar el procés de reconeixement internacional de l'organització participant en el Congrés Mundial de Glasgow. Ho va fer, per primera vegada, amb el nom de Jove Cambra Internacional de Catalunya. Des d'aleshores ençà, la Jove Cambra Internacional de Catalunya és reconeguda i representada com qualsevol dels altres cent vint-i-tres països que formen part de la JCI arreu del món.

F · O · C · I · R

FEDERACIÓ
D'ORGANITZACIONS
CATALANES
INTERNACIONALMENT
RECONEGUDES

Amb el suport de

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament d'Afers i Relacions
Institucionals i Exteriors i Transparència
Secretaria d'Afers Exteriors
i de la Unió Europea

Generalitat de Catalunya
Departament de Treball,
Afers Socials i Famílies

Ajuntament de
Barcelona